

SIEMENS

Nr. 3

Sept. 1963

15. årg.

NORGE



*Sangen om høsten! O, stem den i
den gamle sang -
sommerens siste ildmelodi
med ord som hvisker: Forbi, forbi
for denne gang . . .*

*Mørket er nær, men fra lysets veld
rinner en stjernekveld!*

Herman Wildenvey

Skumring

De lange lyse kvelder er forbi, dagene kortes og skumringstimene er kommet. Disse blå herlige timer hvor mørket siger sakte over byen og åsene omkring fra Holmenkollen til Simensbråten mørkner tidlig til og ligger som skyggeaktige silhuetter med blinkende lys i rugende ro rundt byen.

En kan gå i en stille gate og lytte til fjerne lyder fra trafikerte steder og innånde vag duft fra floks som lyser i buelampenes skjær. . . . Se på himmelen som farges av Sentrums neonreklamer og høre hvin fra trikken i Riddervoldsgate. Fyllt av fred etter en tur i gamle, pene gater kan du ta det med ro i din stue, høre vinden som nynnner i de ennå grønne trærne i parken, finne en bok du er glad i, bla i den og lese det du liker best.

Skumringen legger eventyrets slør over din gate, din stue og din kveld. Du kan gløtte ut igjennom vinduet og se på rødgrå skyer som henger lavt over Ullernåsen, mens du lytter til dempet musikk fra radioen.

Sensommerkveldens skumring er full av hemmelige lengsler og rare drømmer som fyller ens sinn, mens mykt mørke glir mer og mer over de gamle kastanjetrærne som gror på steingrunn utenfor din gård av betong.

ek.

Hvordan bruker De telefonen?

En stadig større del av et firmas virksomhet foregår over telefonen. Vi kjøper og selger pr. telefon, vi inngår avtaler og vi ringer for å skaffe oss viktige opplysninger. Telefonen er blitt et av de aller viktigste hjelpemidler i våre dagers forretningsliv.

Telefonen har sine store fordeler, men også sin begrensning. Vi har langt færre virkemidler å spille på når vi snakker med et menneske i telefonen enn når vi står ansikt til ansikt. Derfor er det også så viktig at vi utnytter godt det virkemiddel vi har (stemmen) og at vi bruker telefonen effektivt, så den blir en virkelig hjelp og ikke en kilde til irritasjon. *Det er forferdende hva vi ofte kan oppleve av dårlig telefonservice: Først lang venting før vi i det hele tatt får svar – så ny lang ventetid når vi skal bli satt over til den vi skal snakke med – unnlatelse av presentasjon fra den som svarer – vi må stadig gjenta vårt navn og fortelle flere ganger hva saken gjelder – og verst av alt, vi blir altfor ofte møtt av en brysk og uvennlig røst, som røper at vedkommende tydelig er irritert over at vi er så uforskammet å forstyrre ham.*

Flere og flere bedrifter er klar over hvor viktig det er at *alle* i firmaet kan bruke telefonen effektivt og på en måte som skaper ny goodwill for firmaet. Dette er imidlertid ikke noe som kommer av seg selv. Det må læres.

Her er noen eksempler på telefoninstruks, beregnet på alle medarbeidere i firmaet:

Ta telefonen hurtig når den ringer. Hvis kunden oppgir navnet, noter dette. Når du setter telefonen over til en annen, og kunden har oppgitt navn og formål med oppringingen, bring disse opplysningene videre. Vedkommende som overtar telefonsamtalen må da som innledning gjenta navnet og formålet ved oppringingen, f. eks.: God dag herr Pedersen, De taler med Kristian Hansen, jeg forstår det slik at De er interessert i...» Derved slipper kunden å gjenta opplysninger som han har gitt en gang før.

Dersom det er spørsmål etter en bearbeider som er ute hos en oppdragsgiver, skal du først beklage at han ikke er til stede og spørre om du kan ta imot beskjed. Bare i de tilfelle det er viktig å få fatt i bearbeideren straks, skal oppdragsgiverens telefonnummer oppgis (under forutsetning av at bearbeideren kan treffes over telefon).

Hvis vi ikke vet hvor bearbeideren befinner seg, skal svaret være: «N.N. kan dessverre ikke treffes nå. Kan jeg ta imot en beskjed så kan han ringe Dem senere».

Det må ikke svares: «N.N. er ikke kommet» eller «Vi vet ikke hvor N.N. er».

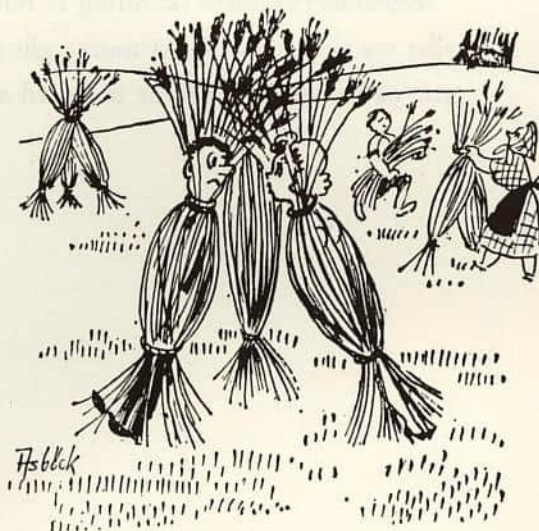
Vis din interesse for den du skal snakke med ved å gjøre samtalen personlig. Bruk navnet til kunden av og til i samtalen. Tenk på kundens situasjon og hans interesser. Vær med på å bygge opp samtalen, dvs. slik at ikke kunden må hale ut ordene, men at du kommer ham i møte ved å gi nødvendige opplysninger.

Husk at samtalerne ikke skal være lengre enn høyst nødvendig. Tenk derfor på ordvalget og hvordan du snakker. Snakk ikke for fort, bruk heller færre ord.

Ved avslutning av samtalen gi en kort oppsummering av det dere er blitt enige om. Ved avtale om et personlig møte foreslå en bestemt tid, gjerne ved hjelp av alternativmetoden.

Tenk litt på din telefonpersonlighet, dvs. din stemme i telefonen. Gjør den levende og interessert, og husk på smilet. La ønsket om å kunne være til hjelp og service prege din holdning. Konsentrer deg om telefonsamtalen. Det er en fordel å variere tempo og modulering. La ikke oppdragsgivere og andre vente i telefonen, i hvert fall ikke over 20–30 sekunder uten at man går inn på linjen igjen. Skjønner vi at ventetiden kan bli lang, tilby å ringe tilbake.

«Kontorteknikk».



- Vi skulle aldri satt oss i denne rugåkeren.

Besøk på Kongsberg Våpenfabrikk



Kongsberg Våpenfabrikk da den ble grunnlagt i 1814 som et ledd i oppbyggingen av vår selvstendighet.

Den 27. mai var Norske Bedriftsavisers Redaktørklubb invitert til et besøk på Kongsberg Våpenfabrikk. Det ble en overmåte interessant tur. Vi ble hilst hjertelig velkommen av adm. direktør Hurlen og redaktør Popperud, og direktør Hurlen fortalte oss på en hyggelig måte om bedriften og så fulgte en fargefilm om fabrikkens tilblivelse og dens vekst. Så var det pause med kaffe og snitter i Kantinen, og deretter gikk vi en rundgang i hele fabrikkens som beskjeftiger ca. 1800 mennesker. Her fikk vi se grundighet og presisjonsarbeide, såvel på kanoner som på alle bildelene som Kongsberg leverer til Volvofabrikk. En leveranse som svenskene

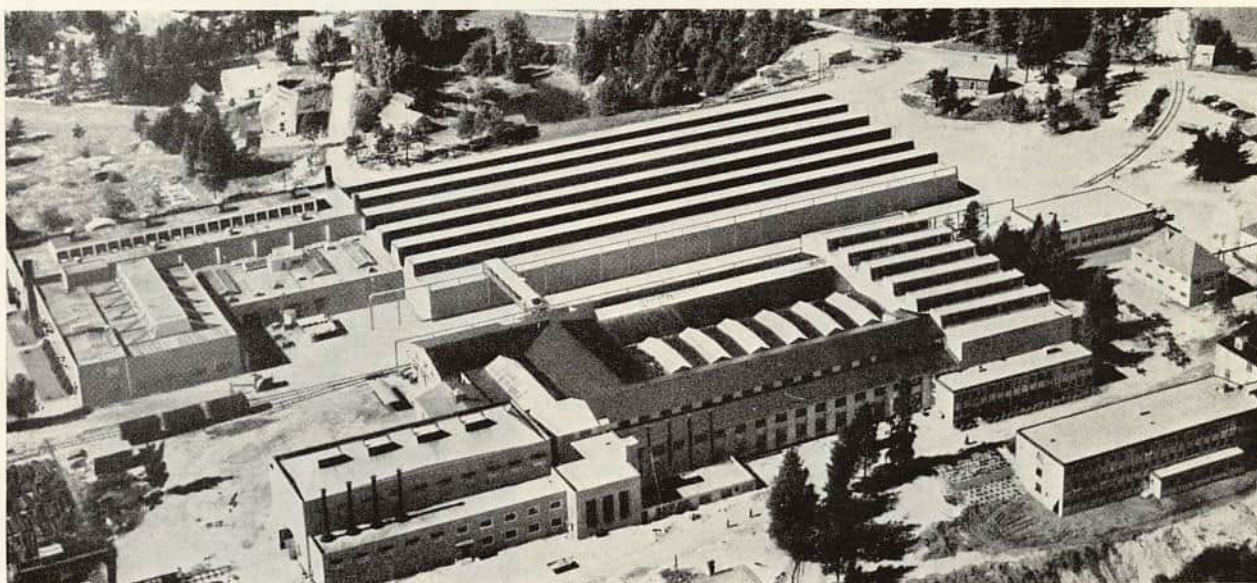
er meget fornøyd med. Det er ikke for få millioner Våpenfabrikken leverer til Volvo.

Dessuten lager de rotasjonspresser for de største avisene. I 1958 leverte de bl. a rotasjonspresse til Morgenbladet og Nationen i Oslo.

Etter en interessant tur i fabrikkens var det avskjedsmiddag i Hotel Norge hvor vi oppdaget at de ikke bare lager gode våpen på Kongsberg, men også god mat.

Vår formann, direktør Schübeler, takket for innbydelsen og den elskverdige mottagelse vi hadde fått.

ek.



Kongsberg Våpenfabrikk i dag.

På Nilfos (Norsk Innkjøpslederforbund) elektrodag i hotell Continental den 3.5.1963, som nevnt i forrige nummer av avisen, holdt endel av våre folk interessante foredrag. Nedenfor gjengir vi i forkortet form installasjonssjef T. O. Kristiansens kåseri om:

Elektriske installasjoner i moderne kontorer og forretningsbygg

Når man skal se på moderne kontorer og forretninger i dag og sammenlikner dem med eldre, søker man straks grunner for utviklingen. Og det er to som i første rekke har bestemt denne. Den ene er det medfødte i oss mennesker til å gjøre det mest mulig behagelig for oss selv. Dette har f. eks. gitt – særlig siden siste krig – radikal økning i belysningsnivået både når det gjelder belysningsstyrke, dets jevnhet og blendfrihet. Vårt behov for frisk luft har også blitt adskillig mere tilgodesett. Det er nå vanlig med både renseanlegg og befuktningsanlegg i forbindelse med ventilasjonen. Man har også gått mer og mer fra de konvensjonelle radiatorene for oppvarming og kombinert varmen med friskluft-forsyningen. Disse forandringer har gitt seg utslag i en meget stor økning i de elektriske installasjoner. For det første har selve energibehovet økt betraktelig. Det blir som oftest nå plasert egen transformator i et forretnings- og kontorbygg. Hovedtavlen som før kunne bestå av en 3-5 marmorfelter plasert i et rom på 5-6 m², har nu ofte dimensjoner som før en industribedrift av anselig størrelse.

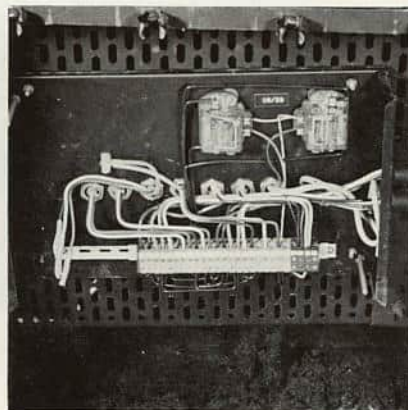
Det økede energiforbruk fører straks med seg et utstrakt styrings- og kontrollsystem. For dette formål er det også naturlig å gå veien om forskjellige elektriske startapparater og instrumenter.

I forbindelse med hovedtavlen blir det derfor installert kontaktorstativer som betjenes fra en styrepult med instrumenter for forskjellige målinger. For å ha full oversikt over varme- og ventilasjonssystemets arbeid, anskaffes også nå større blindskjemaer. Dette var noen av resultatene av vårt bekvemmelighetsbehov.

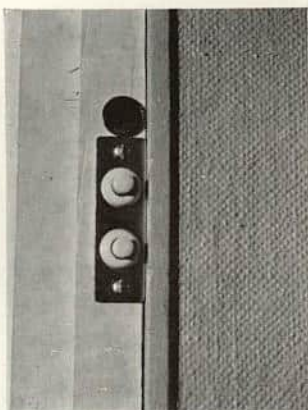
Den andre grunn for utviklingen jeg gjerne vil fremheve, er ønsket om større fleksibilitet i romforholdene og utnyttelsen av disse. Særlig når det gjelder kontorbygg for utleie, har det ofte vært vanskelig og kostbart å få rommene avpasset for den nye leiers behov. Dette har medført en utvikling i flere typer prefabrikerte vegger og nye bygningskonstruksjoner som med minimale arbeidsomkostninger skulle forenkle forandringene. For så å kunne tillempe det elektriske anlegg til denne variasjonsmulighet, har man gått over til endel nye installasjonsmetoder. Før var det vanlig å legge rør-anlegget i støpen i dekket og plasere lampeboksene i vindusaksene. De forskjellige kurser ble da ført direkte fra sikringsstativet og til nærmeste lampeboks. Ved utskilling av kontorer og forandring av tenningsmulighetene måtte man da trekke om rørsystemet og komponentene med utenpålagte ledninger. Nå fører man kursledningene på kabelbroer i korridorene og plasserer bokser for omkobling i nedforingen.



Moderne kontorseksjon for inndeling er foretatt



Relé og omkoblingsskap for svakstrømtenning av armaturene



Ved svakstrømsstyring blir kun denne detalj synlig. Sammenlign størrelsen med toeringen på bildet.

Vi skal se litt nærmere på noen detaljer i den elektriske installasjon i et administrasjonsbygg. Ser vi på E-verkets inntak, brukes det nu overveiende plastkabel som forbindelse til hovedbryteren. Disse kabler er plassbesparende og rene, og man slipper oljelekkasjer. Som kabelsko brukes nå i stor utstrekning presskabelsko. Disse får en enkel og sikker forbindelse med lederen, da man er tvunget til å benytte et visst minimumstrykk for å løsgjøre verktøyet igjen. De utgående kabler er i de fleste tilfelle festet med separate klammer på innstøpte profilskinner. Ved denne forlegningsmåte kan man lett bytte ut kabler hvis nødvendig. Tar man skinnene litt romslige, får man også en enkel mulighet for en pen utvidelse av kabelantallet.

Tar vi oss så en tur opp i stativene for en typisk kontoretasje, finner vi at disse er utstyrt med sikringsautomater, istedenfor de vanlige sikringene. Denne installasjon blir noe dyrere i anskaffelse, men man slipper å kaste bort tid til leting etter sikringer. En annen detalj ved et fordelingsstativ idag er at man gjerne benytter seg av rekkeklemmer for utgående kurser. Dette er en stor fordel når man skal dele opp og flytte kurser fra et anlegg til et annet.

Ved overgangen fra en leieboer til en annen må en ofte korrigere inn belysningsstyrken. For å forenkle montasjen i slike tilfelle, tilkobles lysarmaturene stikk-kontakter i nedforede tak. Man benytter da gjerne armaturen med samme ytre dimensjoner, avpasset etter platene i taket for forskjellige lampeantall. Vi kan f. eks. benytte lysrørarmatur med 2-3 eller 4 rør og derved sjonglere litt med lysstyrken. Hvor man ikke har nedforinger, men må plugge fast armaturen, kan man få armaturer hvor samme underdel er felles for 1-2 eller 3 lysrør.

For å forenkle omkoblingen av tenningsmulighetene benyttes ofte svakstrømsreleer og svakstrømsinstallasjon frem til små trykknapper ved hvert dørslag. Herved oppnåes at man uten særlig montasjekomkostninger står fritt i valg av romstørrelser uten å få utenpålagte led-

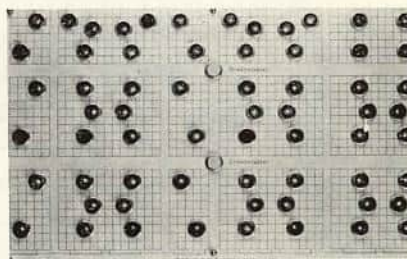


Takbelysning for moderne forretningslokale.

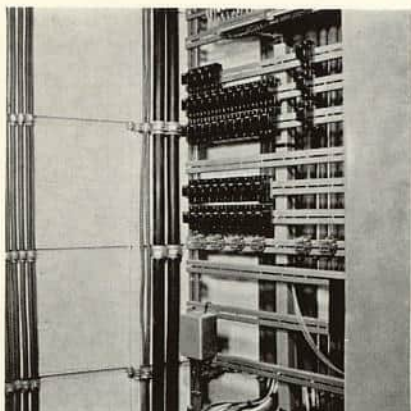
ninger. Vi har nå sett noen eksempler på hvordan material- og arbeidsomkostningene kan influere på driftsutgiftene for en gård. Men en viktig ting som også kommer inn i bildet, er den tariff man kjører strømmen etter. Hvis det er en ren kWh pris, lønner det seg ofte å ha en sentral tenningsmulighet. I et større forretningslokale ble dette ordnet med hjelp av de forannevnte svakstrømsreleer og trykknappene med innebygde varselslamper samlet på et sentralt tablå. For oversiktens skyld ble tablået laget som et miniatyrbilde av taket.

Når vi nå først er inne på driftsutgifter for et belysningsanlegg, er det noen generelle ting som vi bør tenke på. Ønskemålet for en forbruker er en lyskilde med stort lysutbytte og lang levetid. Der hvor man ikke er avhengig av farge og har bruk for en høy belysningsstyrke, er lysrørene godt egnet. I oppholdsrom hvor belysningsstyrken ikke behøver å være stor, skal man være forsiktig med lysrør da disse i fargenyanser ikke tilsvarende det naturlige overgangsllys i naturen. I slike tilfelle har glødelampen sin berettigelse. Men ser man i en katalog over glødelamper finner man at stort lysutbytte og lang levetid ikke forenes i samme lampe. Fabrikantene oppgir da gjerne bare den halve sannhet, og sier lamper med høyt lysutbytte eller lang levetid. Det er jo ikke noe salgsargument hvis man sier lamper med dårlig levetid og lavt lysutbytte.

Når man skal bruke glødelamper, står man derfor overfor et valg. Man må vurdere forholdet mellom



Trykknapptablå med varsellamper også for et forretningslokale.



*Sikringsstativ som er produsert i vårt verksted i Siemens Trondheim.
Komplettert med rekkeklemmer, sikringsautomater,
Eltakovendere etc.*

kW-timeprisen og omkostningene ved lampeutskifte. Lamper med høyt lysutbytte vil kreve utskiftning ca. 2,5 gang oftere enn lamper med lang levetid da brenntiden er henholdsvis 1000 og 2500 timer. I forbindelse med utskiftningen bør imidlertid armaturen rengjøres. I lokaler med stor trafikk og mye støv kan det derfor være nødvendig å bruke lamper med høyt lysutbytte og kort brenntid, slik at man tvinges til å foreta rengjøring oftere. Det er jo ingen hensikt å la de kostbare kW-timene varme opp støvet som samles. På dette punkt synes det dessverre adskillig her i landet.

Som det vil fremgå av forannevnte er det i forbindelse med det elektriske anlegg mange detaljer som må undersøkes før valget finner sted. Da man også må være oppmerksom på berørings- og brannfaren, har våre myndigheter innført en streng kontroll og forlanger visse kvalifikasjoner for de som skal utføre arbeidet. Selv om man i en bedrift har bedriftselektriker, er det begrenset hva han kan gjøre. Og på grunn av den rivende utviklingen i material- og arbeidsmetoder vil det lønne seg å kontakte sin installatørforbindelse. Endel av min hensikt med innlegget var å påvise noen detaljer hvor man har valget mellom å plasere omkostningene enten på kapitalbudsjettet ved byggingen eller på driftsbudsjettet under driften. Av den grunn tror jeg at de som stiller med innkjøpene på grunn av sin erfaring på dette merkantile området bør være med i vurderingen når utvidelser står for døren.

Dr. ing. Styris Studiefond

Ifølge fondets statutter skal disponible årlige renteavkastning anvendes til utdeling blant unge, dyktige fagarbeidere som ønsker videre spesialutdannelse, men som ikke har anledning til selv å bekoste videre studier eller reiser.

Søknader om bidrag, vedlagt attester, stilles til Fondets styre og sendes Den Polytekniske Forening, Rosenkrantzgt. 7, Oslo, innen utgangen av oktober d. å.

Siemens Funksjonærforening

Funksjonærforeningens styre har i siste år hatt følgende sammensetning:

Formann:	Arne Boye Evensen
Visformann:	Dagfinn Thune
Styremedlemmer:	Helge Paulsen Kjell Tveit Viggo Hansen, kasserer Anne-Berit Schei, sekretær
Varamenn:	Iris Eveline Johansen Finn Hermansen
Revisorer:	Bjarne Skodbo Harry Anker Olsen

Følgende møter har vært holdt:

17. oktober	1962:	Medlemsmøte i «Grotten», ca. 30 medlemmer tilstede.
19. november	»	Edderkopprevyen.
20. »	»	Generalforsamling i «Grotten», ca. 30 medlemmer tilstede.
24. »	»	Juleforestilling for barna i Folke-teatret.
22. februar	1963:	Funksjonærfest i Shippingklubben, 89 deltakere.
23. mars	»	Langrenn på Siemenshytta med etterfølgende middag for ca. 50 deltakere.
5. juni	»	Mallorca-aften i «Grotten» m/ foredrag av spanjolen Fransisco.
26. »	»	Båttur med Båtservice til Håøya med 65 deltakere.

Foruten overnevnte arrangementer har det vært holdt 4 styremøter, hvor forskjellige saker har vært diskutert og behandlet. Blant annet en vervingskampanje som resulterte i 69 nye medlemmer.

Ny transistor patentert

Dr. Barden, en av de tre vitenskapsmenn som fikk Nobelprisen i 1956 for oppdagelsen av transistoren, ble nylig tildelt et patent for en ny type transistor. Denne, som kalles «elektrolytisk transistor» er en væske og ikke som de vanlige transistorene faste stoffer. Denne nye transistor leverer strøm, og på en slik måte at strømstyrken er konstant. I et batteri er det jo spenningen som er konstant, og strømstyrken avhenger av hva slags belastning batteriet gis, f. eks. trekkes meget strøm når en starter en bil, men lite når bare parklysene er på. Spenningen er imidlertid den samme.

Båttur til Håøya



«Skönt är att gunga på blånande oceanen» heter det i en god gammel sjømannsvals, og muligens var det dette man hadde for øye da Siemens Funksjonærforening, maritim avdeling, inviterte til båttur onsdag 26. juni. Nå var ikke oceanen så blå at det gjorde noe akkurat den dagen, og det må vel ta skylden for at det bare møtte frem 33 turdeltakere av ca. 65 påmeldte. Det var imidlertid kjøpt inn smørbrød til alle sammen, så alt lå til rette for en vellykket cruise. Dagen opprant med silregn, og slik fortsatte det til neste dag.

Da vi kl. 16.30 troppet opp på utstikker 3, for å gå ombord i en av Båtservices båter, ble vi mottatt ved landingen av losen, som ved nærmere øyesyn viste seg å være Boye Evensen i full mundur med regnhyre og sydvest. For å få med alle ventet vi til kl. 16.45 før vi kastet loss, men da bar det avsted.

Stemningen som tidligere på dagen hadde vært noe laber på grunn av regnet, steg til frisk bris før vi nådde Kavringen.

Trekkspilleren John Fjellbu tok frem «bæljen», og så ljomet allsangen utover bøljan den grå. Reisedrammene kom også frem, og de første smørbrødfat ble sendt rundt, – det var jo nok å ta av.

Sikten var, til tross for silregnet, hele tiden god, men sjøen tar seg jo adskillig bedre ut i godvær, så det ble til at man konsentrerte seg om innekosen.

Etter et par timers reise fikk vi Håøya i sikte. Her gikk vi i land og stormet inn i en bygning som ved første øyekast fortonet seg som en kraftstasjon, men som altså var Håøya kafé, tidligere Krutthus. Her ble det servert kaffe og mer smørbrød, – og så var det dans etterpå.

Noen besiktigelse av øyas øvrige severdigheter tillot ikke været. Ei heller ble det noe badeliv, bortsett fra at barskingene Jahnsen og Skare tok seg en dukkert i det salte vannet.

Hjemreisen foregikk i god stemning med sang og



dans ombord. Flere av cruise-passasjerene underholdt med historier og skrøner av ymse slag, og tonen var i det hele gemytlig.

Vi anløp Oslo havn i god behold, uten løse deler, ingen sjøsyke, ingen mann overbord.

Turen var helt vellykket og bør absolutt gjentas, men da bør arrangørene først inngå avtale med værgudene og sørge for solskinn ombord, så vi virkelig kan «gunga på blånande oceanen»!

Med fuktig hilsen

GWb

(maritim medarbeider)

Løsning på Premie-kryssordoppgaven i nr. 2

Det kom inn mange løsninger på kryssordoppgaven i forrige nummer, men dessverre var ikke alle riktige.

Premiene som bestod av en Siemens barbermaskin og en Original brødrister ble vunnet av Eugen Hauge, M.gt. 15, og Bjarne Berg-Larsen også M.gt. 15.

Vi gratulerer!

De som ikke løste oppgaven riktig, ønsker vi bedre lykke neste gang.

'F	O	L	'K	L	O	'R	E	'F	'R	A	'M	N	Æ	S
L			A		E			U		O				
I	'O	B		'Ø	M		'H	N	T		'I	'U	S	
S		E			U			D	O				K	
E	'E	L		'I	L			'Ø	V		R		'R	A
S	'S	S			A		'K	A		D			B	
'P	'A	C	K	'A	'R	D		'N	Æ	L	'S	U	'H	O
'I	N	F	O	R	M	E	'R	E		'S	K	R	E	D
'K	T			M			'E	'R	'T		'L	'I	'R	
'K	E	'Y			'E		'D	I	T		'N	'G	'Ø	'Y
'E	D	E	'L		'V	E		A		E		'E	S	S
'R	A	L	L		'A	B	'B	'O	R		B		'L	'T
'I	T	L		'F		'U	O	R	K		B		'A	'L
'E	O		A		'S	A	K	S				'N	O	N
'A	R	V	'E	L	'Ø	'S		E		'B	'A	'G	D	A
'S	E		'S	K	R	Y	T		'L	E	V	'I		'D

Litt om urskogen

Urskogen. – Navnet innebærer eventyr og farer og har alltid hatt en merkelig tiltrekning på oss nordboere, og de fleste har vel ønsket å få se dette hektiske flora. Vi har forestillet oss tropenes skoger som utslaget av naturens mest overveldende prakt og rikdomsutfoldelse som noe fantastisk strålende, ja, noe i retning av Aladdins vidunderlige have.

Men fantasien – denne guddommelige sansen maler ofte ut bilder som ikke har noe med virkeligheten å gjøre. Mange tror at tropeskogen bare består av svaiende palmer, men det gjør den ikke. Ser man skogen fra havet virker det slik, for kokos og andre palmer trives best i sand og saltmettet luft. De fleste andre palmearter vokser også mest ved havet i urskogens utkant.

Skogen er heller ikke så overveldende frodig. Planteveksten i tropene er mange steder svært karrig, fattig og forkrøpelt. Varmen alene er ikke nok, når regnet svikter. Men der tropevarmen dirrer og sterke regnskurer kommer, der finner en den fullkomne urskogen.

Denne eventyrlige frodighet er ikke å se overalt i syden. I Asia finnes den bare på Malakka, Sunda-øyene, Molukkerne og Filippinene. I Afrika i den ekvatoriale del. I Amerika omkring Panama, i Guyana og Brasil, og på Ny Guinea og på de fleste sydhavsøyer.

På disse stedene regner det nesten hver dag. I alminnelighet bare en eller to timer etter middag, men da overordentlig sterkt. Til dette rikelige regnet kommer

så en god og varm temperatur. Denne evige varme sammen med den stadige fuktigheten i forbindelse med god jord gjør disse stedene til rene drivhuser.

En nordboer vil nok allikevel synes at skogen her hjemme er adskillig vakrere. Men det som sikkert ikke vil unnlate å gjøre et sterkt inntrykk på den som møter urskogen, er yppigheten, overdådigheten, mangfoldigheten, som her gir rent fantastisk utslag.

Alt i denne urskogen som stadig får regn og sol er voldsomt og stort. Former og farger kan mest ta pusten fra en nordmann. En vesentlig grunn til at mange vil finne urskogens skjønnhet mindre enn de har utmalt seg i fantasien, er vel at blomsterrikdommen og til dels dyrelivet er på overflaten av det grønne bladhavet, i hvis bunn vi går.

Alt streber opp mot solen og lyset. De kolossale rette stammene bærer skogens store trær som en søylehall under et mørkegrønt løvtak. Nede i skyggen av alt dette grønne blir det tilbake et ubrudt flettverk av planter og grønt som minner om tangverdenen på bunnen av et hav.

Det er dette sammenfiltrede grønne villniss som gir urskogen dens karakter. Det er denne store sammensatte levende organisme, denne mystiske og fantastiske verden på bunnen av regnskogens grønne bunn som får oss til å falle i dype tanker over naturens merkelige luner. Men først og fremst over den blodige og grusomme kampen



Fra Kingston på Jamaica.

som alle levende vesener av såvel plante- som dyreverden er underkastet. Her gjelder ordtakene: «Den enes død, den annens brød».

Bare å trenge inn i skogen er en kamp på liv og død mellom mennesket og skogen. Alle slags farer lurar her. Ingen som ikke selv har opplevd det kan sette seg inn i hvor deprimerende denne evige kampen mot skogen og dyrene er. Heller ikke kan de fatte at det er som å slippe fra et fengsel når man får se en åpen gresslette.

Bare enkelte trange stier som skogens dyr har laget og mennesker senere har utvidet, skjærer seg som dype grøfter gjennom villniset. Veltede kjempetrestammer ligger der, tornefulle busker, senesterke slyngtråder og andre ting dekker snart stien hvis den ikke ofte benyttes. Stien utslettes og forsvinner på noen få måneder.

En føler seg mest som en som skal drukne når man begynner å vandre innover urskogen. Det er lummert, for frisk luft greier ikke å trenge gjennom bladhegnet. Duften av tropeblomstene er som sterk parfyme, som tunge dufter av sjasmin og ylang, bitter mandel og vannlilje, og den virker sterk berusende. En nordmann vil straks lengte etter lukt av gran, blåveis og liljekonvall.

Man nedtrykkes åndelig og såres kroppslig av kampen i skogen. Tornene er giftige og de finnes hvor man vender seg hen. Det nytter ikke å bevege seg bort fra den opptråtte stien.

Alle mennesker som må ferdes i urskogen er bevestret med skarpe våpen. Ikke så mye for dyrenes skyld, som for plantene. Befrir man seg fra en torn i skulderen er det straks to i benet. Det sier seg selv at det ikke kan leve mange mennesker i en slik skog. Men det finnes likevel noen små skogmennesker som lever der og med stort strev holder et lite ryddig sted foran «huset» sitt, hvor de dyrker kulturplanter.

Det er nesten en håpløs kamp mot en natur med slik frodighetsutfoldelse som blir menneskets fiende. Tenk på hvor mye slit det er for å holde en liten haveflekk fri for all slags ugress, og hvordan blir det ikke i urskogen.

De små menneskene er ett med skogen. Der blir de født og der dør de. De har fått jungeldyrets instinkter, og de går lydløst og plutselig kan de stå ved siden av en omtrent som de var skutt opp av jorden, eller falt ned fra løvtaket. De beveger seg på en slangeaktig måte, og de er ofte svært sky av seg. De er ikke dverger som pygmeene i Afrikas urskoger, men de er alltid svært små.

De lever bestandig i urskogens halvmørke og ånder stadig inn fuktig luft blandet med krydret blomsterduft.

Er det få mennesker som har tilhold i skogen så er det til gjengjeld flere dyr. Og dyrenes lov er her: Alle mot alle. Alle vil leve, og ingen går fri for angrep. Selv den største og sterkeste har sine overmenn. Elefantens plages av lus og tigreren av midder. Krokodillen sluker det den kommer over og slangen setter sin gifttann der den kan. Stadig høg og over høg. I mange

tusen år har slike kamper funnet sted og det vil det fortsette med.

De dreper hverandre for å leve. Og hertil kommer alle insektene. Men hvilken evig kilde til undring og beundring over verdensordenens sammensetning er på den annen side ikke også urskogens dyre- og plante-samfunns tilpasningsevne til å undra seg sine forfølgere. Naturen selv har hjulpet dem alle med kamuflasje.

Fugler og insekter ligner blader og blomster og omvendt. Man tar noe som ligner et blad opp fra jorden, men plutselig reiser bladet seg på lange ben og forsvinner. Man griper etter noe som ligner en flagrende sommerfugl og får fatt i en orkide som henger i en nesten usynlig stilk ned fra et tre.

Så tror man at en ser en kolibri og så er det en blomst. Planter vandrer og levende vesener sitter stille. Ettårige planter vokser opp til et tres størrelse og hundreårige trær er forkrøpelt og små.

Leoparden har pletter for å ligne solskinn gjennom løv, og tigreren har striper, fordi den mest ferdes i høyt



Urskogbeboer foran huset sitt.

gress. Fugleslangen i treet er grønn og jordslangen er grå. Hvert eneste av urskogens dyr har fått en slags beskyttelse i sitt utseende, sitt innsikt, men alle har et felles karaktertrekk, enten de er små eller store og det er å hjelpe skogen med å holde menneskene vekk.

Så skal man utforske urskogen er det mye å kjempe imot, både av dyr og planter.

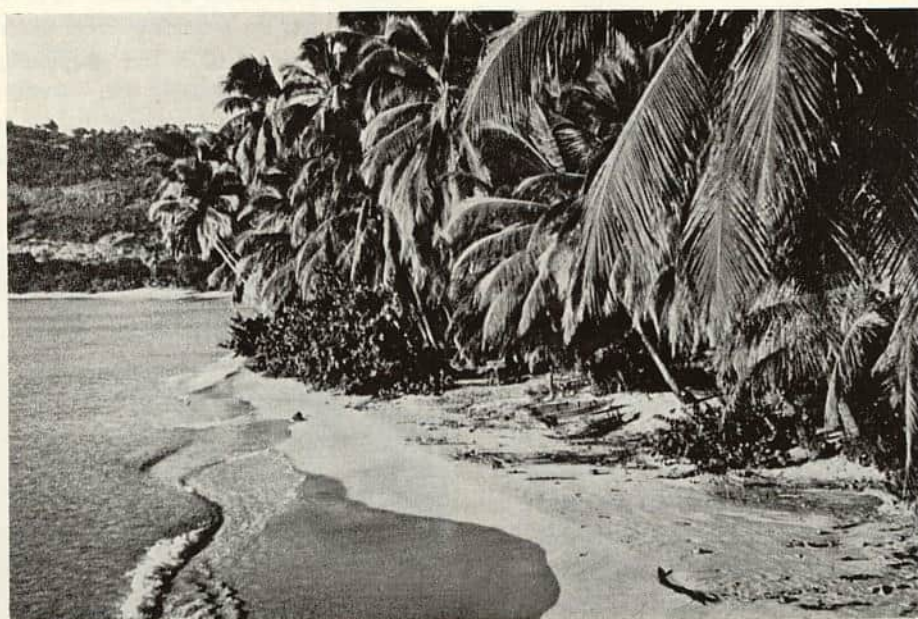
Mot en hær av farlige plageånder fører mennesket kamp for å utforske urskogens hemmeligheter. Slinger, og ville dyr angriper fra marken. Skorpioner og giftige tusenben fra buskene og fra luften giftige fluer og moskitoer.

Franskmennene på Panamatangen kjenner til hvilken kamp dette har kostet. Belgierne i Kongo og forskere

og vitenskapsmenn som har trengt inn i tykkeste jungelen. Se amerikanernes store seier på Panamatangen, som er et soleklart bevis for at jordens hittil usunneste egn er gjort til et ufarlig oppholdssted for den hvite mann.

Og slik vil det fortsette. Mennesket vil kjempe mot urskogen og de vil seire. Mange som har følt urskogens besettelse og dens trylleri, har prøvet sine krefter der, vil synes det er synd hvis sivilisasjonens traktor skal utrydde den helt. Men meningen er jo at menneskene skal underlegge seg jorden og gjøre den nyttig, så de kan skaffe lykke og livsvilkår for vår overbefolkede jord.

K.



I nærheten av kysten ser det slik ut.

Båndopptaker for fjernsyn

I USA skal nå markedsføres en transportabel båndopptaker som skal gjøre det mulig å foreta såkalt lukket krets-opptak av fjernsynsprogrammer. Apparatet har fått betegnelsen VR-1500. Det veier mindre enn 60 kg – omkring 1/20 av flere modeller som selges i dag – og skal være økonomisk i drift ved at det opererer på husholdningsstrøm med en båndhastighet av 13 cm i minuttet – 1/3 av det som vanlig er brukt. Operasjonen krever ingen teknisk opplæring, men prisen skal visstnok ligge på noe sånt som 85 000,00 kroner i USA.

- Idag fikk jeg et brev fra Havanna.
- Det var hyggelig å høre. Hvordan har hun det?

Bandygruppen

Bandygruppen kom i gang i begynnelsen av november 1962 da innbydelsen fra stor Oslo's bedriftsidrettskrets kom.

Undertegnede tok initiativet og fikk startet bandyen igjen etter en del års fravær i serien.

Når vi ser tilbake på den sesongen som gikk, må vi være fornøyde – rent sportslig sett. De to klubbene som vi hadde i avdelingen vår vant vi over – og dermed ble vi avdelingsmestere. Det var i grunnen vårt mål, men det skulle altså vise seg at det ikke skulle stoppe med det. Vi spilte oss frem til semifinalen og vant, men i finalen i 2. divisjon ble det tap med 1-0 til NEBB. Fra neste sesong er vi i første divisjon og møter dermed bedre og mere rutinerte lag, så det skal bli spennende å se hvordan det kommer til å gå.

Interessen er det intet å si på, og det var godt fremmøte på såvel trening som seriekamper. Er det noen i firmaet som er interessert i bandy, så kan henvendelse skje til

T. Marthinsen.

REBUSLØPET 9. MAI 1963

Reportasje sett fra vinnerbilen



Tidens løsen er jo å beskjeftige ungdommen så den ikke får fritidsproblemer. Tidligere var Arne Pran firmaets primus motor når det gjaldt å sette Siemensfolket i sving med ben, armer og hjerne, men nå har vi fått en verdig etterfølger i Helge Paulsen, formann i Siemens Motor-klubb.

12 biler stilte til start. Forventningen var stor og deltakerne kastet seg med iver og glød over oppgavene. Innledningen var kanskje vel strabasøs idet vi måtte løpe som ville gjennom huset for å lete etter våre respektive oppgaver. Det er ikke lett å konsentrere seg om tankevekkende oppgaver når man hesblesende skal tyde HP's dunkle mystikk og få disse til å passe til Oslos geografi.

For en gangs skyld skal vi la leserne få sjanse til å løse dem, men da løsningen vil bli omålt lenger ute i artikkelen ber vi dere være så sporty å ikke lese videre før dere har gjort et ærlig forsøk på å løse oppgaven. Det er lett nok å være etterpåklok og si at det var lett. Når man sitter i en rullende bil i stor trafikk og har mange lekre damer i vårskrud utenfor frontglasset, blir man gjerne noe distraheret i den edle tanke- og kombinasjonskunst.

Oppgave 1: Kjør til reddende fugl.

Hvilket forbud-skilt står utenfor?

- » 2: Skaff en rød ulltråd, minst 1 meter lang, og kjør til: Foreningen for Traad. . . .
- » 3: Kan du 1,2,3,4,5,6,7 o.s.v. Kjør dit og finn ut hva det står på vinduet til naboen til venstre.

Oppgave 4: I stryket?

Taxi pl. nr.?

- » 5: Statsobligasjon. Har du vært den heldige? Speditøren i 2. etg.
- » 6: Kjør til Du og jeg og. . . .
Hvor mange etg. på gården?
- » 7: Si noe mens du tenker! Tenker noe, behøves ikke! (Feilskrift!)
Kjør til nr. 15. Hva står på gavlen?
- » 8: Ikke hotell, men dog redning!
Hvor mange garasjer?
- » 9: Han var verdens beste, – kjent for 2.17.4 og 17.22.6. Hva måler statuen i omkrets? (Sokkelen).
- » 10: Ikke der hvor Kupper'n falt, men ved siden av!
Ukens film?
- » 11: Vi avslutter hos Idrettsforeningen Ferdig (Engelsk).

Riktige svar ville gi tilsammen 165 points. Hvert svar gav fra 10 til 25 points. En kjøretid på 75 min. ville gi 200 points i tillegg, og tilleggspointsene ville gradvis bli lavere helt til man kom til mer enn 110 min., som gav 0 points.

Første oppgave var vel i grunnen veldig lett. Det er jo så mange bilfolk som er medlem der, så jeg skal ikke rope noe i dette tilfelle. De kan heller ringe Morland, som satt parat ved telefonen hele kvelden for å hjelpe alle som hadde lang lunte.

Så skulle man altså skaffe en rød ulltråd og kjøre til Traadstiftforeningen i N. Vollgate 1. Denne oppgaven syntes de fleste var noe tull, men meningen var at dette skulle være et hinder. Det var ingen oppgave som ventet deltakerne i N. Vollgt. 1, men det burde man jo vite når det ikke stod i oppgaven. Dahlbergs bil var her så oppfinnsom at den farvet en hyssing med rød lebestift som skulle erstatte en rød ulltråd, men det er kanskje tvilsomt om dette ville bli godtatt. En slik oppfinnsomhet burde i alle tilfelle premieres.

Neste oppgave var «Telle». På vinduet ved siden av står det et skilt med bokstavene AOT, «Man spricht deutsch» osv.

Veteranvognen til Svein Jahnsen ble her observert i en flott sving inn på Rådhusplassen, men enten virket ikke bremsene eller så falt det hans nåde ikke inn å stige ned av vognen for å beskue vinduet til møbelfirmaet «Rastad & Relling». Han kastet bare et nådig blikk på firmanavnet og tøffet videre. De fleste gjorde nok det, så svaret ble godkjent av løpets ledelse.

Men så kom den største gåte i hele løpet. Vi fikk alle drosjesjåførene på Vestbanestasjonen til å stimle sammen, men ingen av dem visste om noen taxiplass i stryket. Vi fikk heller kjøre til neste post, og tenke på stryket underveis.

Statsobligasjonen i oppgave 5 skaffet Halvorsen enda ett grått hår ved tinningen, og vi kjørte ned i Skippergaten for å se om vi så en speditør i 2. etg. et sted. Deltakerne bøyde seg ut for å se opp i annen etasje i et lite hus. Da lød det et samstemmig brøl fra deltakerne i Moskvitchen: – GULDFISKEN!! Restauranten i 1. etasjes gyldne bokstaver lyste mot oss som en gullklump i Klondyke i hine hårde dager. Vi løste altså oppgaven den bakvendte veien.

Vi tok oss en rast her for å tenke. Telefonkatalogen ble flittig studert. Stryket i oppgave 4 spøkte fremdeles i våre sløve hjerneceller. Vi lukket på Øvre Foss og Strømsveien, og så slo det ned et lyn i oss: STEEN & STRØM. Taxi pl. nr. 33.

Seiersrusen gjorde oss varme. Oppgave 6 løstes på 20 sekunder. Kafeen Vi-to var godt kjent av våre folk som kjente Oslo bedre enn sin egen bukselomme. Denne oppgave kunne også løses riktig hvis man siktet inn frisersalongen Vitos i St. Olavsgate, da begge gårder hadde 4 etasjer.

Oppgave 7 lød temmelig forvirrende, og egner seg ikke som lesestoff i en rullende bil, men det gikk da opp for oss at det måtte være Amtm. Meinichsgate 15, og da vi faktisk har tilbrakt noen av våre livs beste år der oppe visste vi at det stod SIEMENS på gavlen.

Neste oppgave brakte deltakere som var fotgjengerminded til legevakten, mens det riktige skulle være VIKING Redningstjeneste A/S.

Neste oppgave fikk vel nærmest folk i Kirkeveien til å tro at noen pasienter var sluppet løs fra et sanatorium for sinnslidende. Det hører jo ikke med til det vanlige at folk måler opp en statue, men de som så oss var høflige og lot som ingen ting. Jeg vil ikke undervurdere leserne med å fortelle at det var Oscar Mathisen.

Neste oppgave var snublende nær. Ved Colosseums fall steg Kinopalæet opp av asken, og at dagens film het «Hurra for dagen» passet godt, for nå kunne vi med god samvittighet stevne opp mot siste oppgave: «Ready»-huset.

Sjelden har vel en seirende bil stevnet inn mot mål mer beskjedent. Vi trodde at vi kom inn som en av de siste, og slentret rolig inn. Vi skjønte ikke hvorfor

dommerne var så blide, og hvor i all verden var de andre deltakerne?

Vi var naturligvis glade for at vi hadde klart alle oppgavene riktig, men vi syntes at vi hadde somlet!

...Nesten en halv time etterpå kom nestemann, og da de fleste hadde kommet godt i gang med de nydelige smørbrødene kom siste vogn. Deltakerne drøftet ivrige alle vidervedigheter, premiene ble utdelt etter følgende resultat:

1. E. Halvorsen	340 pts.
2. B. Dahlberg	280 »
3. J. Ringen	275 »
4. E. Berg	245 »
5. H. Thoresen	225 »
6. P. Bakken	210 »
7. A. M. Jenssen	200 »
8. S. Jahnsen	170 »
9. R. Hagetrø	105 »
9. B. Gundeid	105 »
11. T. S. Olsen	85 »
12. A. E. Tronrud	75 »

Alle var fornøyd med Paulsens opplegg til en hyggelig dyst og fritidsproblemet var lykkelig løst for denne kvelden.

Hemming Goborg

Siemens Motorklubb konstituerende generalforsamling

ble holdt i BIOS tirsdag den 13. november 1962. Som styre har siden da fungert:

Formann:	Helge Paulsen
Viseformann:	E. Thømta
Sekretær:	Per Egil Berg
Kasserer:	Frank Larsen
Styremedlem:	A. Risberg

Klubben har siden starten holdt 4 styremøter. Styret har ellers vært opptatt med etableringsarbeider, og det kan nu sies at organisasjonen som sådan er ferdig oppbygget. Det er valgt kontaktmenn på hvert arbeidssted, og behørlig trykksaker og materiell er skaffet tilveie. Styret har videre skaffet seg mange gode forbindelser blant leverandører, og klubben har fått eget agentur i Forsikringsselskapet Samvirke. Agentprovisjonen går i sin helhet til medlemmene.

Ordinære medlemsmøter er ennå ikke holdt, idet styret har ment at den lyse årstid er lite gunstig for slike møter. Derimot arrangerte klubben et Rebusløp den 9. mai d. å. Det er videre styrets hensikt en gang på høsten å arrangere et orienteringsløp for medlemmene med familier, og medlemsmøter vil bli holdt utover hele høsten.

Klubben har i dag ca. 50 medlemmer, men vi regner med i løpet av året å komme opp i ca. 75 medlemmer.

Litt om lyskildenes utvikling

Fra tidenes morgen har menneskeheten vært opptatt av å skaffe seg lys og finne bedre og bedre lyskilder. Lyset ville fordrive mørkets onde makter, lyset ville forlenge dagen og gjøre mennesket mer uavhengig av dagslyset.

I vår tid er en tilværelse uten kunstig lys en utenkelighet, og ikke en uvesentlig del av vår levestandard skyldes utviklingen av lyskildene og den praktiske belysningsteknikk.

Også tilblivelsen av vårt verdensomspennende konsern skyldes det kunstige lys. Så vidt man har kunnet fastslå var det i 1850–60 årene at tanken på å skaffe en kunstig lyskilde som grunnet seg på det dengang kjente fenomen om utladning mellom to kullstaver grep konsernets stamfar Werner Siemens. Det er i arkivene funnet en håndskreven prislise datert 1862, og i denne er oppført lysapparater og tilbehør til disse. Vi kunne altså i fjor feire 100-års jubileum for Siemens innsats på belysningsteknikkens område (tidligere omtalt i vår avis).

Anstrengelsene for å finne en velegnet kraftkilde til sine lysapparater førte Werner Siemens til dynamomaskinen, som han selv naturlig nok benevnte «lysmaskin». Og dermed var det gjort. En herre ved navn Schuckert arbeidet også på lysområdet og beskjeftiget seg særlig med lyskastere. Det var derfor naturlig at herrene Siemens og Schuckert gikk sammen og satte i gang armaturfabrikasjon, og slik oppstod altså S.S.W som et produkt av menneskets ønske om å splitte mørket. Belysningsgruppen eller gr. 88 representerer altså opprinnelige i vårt firma.

Gjennom alle år, fra overingeniør Eger, forøvrig den første ingeniør fra NTH med belysning som diplomoppgave, ble ansatt som firmaets belysningstekniker i 1925 har man hatt et våkent øye for de forpliktelser som firmaets lange tradisjon på dette område innebærer og gått aktivt og ærlig inn for utbredelse av forståelsen for den praktiske belysningsteknikkens betydning her i landet. Derved har firmaet også på dette felt vært med på et betydningsfullt nybrottsarbeide og mange er bevisene på den store pionerinnsats som er gjort opp gjennom årene.

Som det første og gjennom mange år det eneste firma som hadde egne folk til bearbeidelse av belysningsanlegg vant firmaet forståelig nok stor anseelse på dette felt, og den samvittighetsfulle måten som problemene ble løst på opparbeidet en tiltro som gjorde Siemens til et begrep på belysningsområdet.

Etterhvert økte behovet for lys og flere tok opp dette åpnete felt. Særlig etter krigen har forståelsen for hva godt og tilstrekkelig lys betyr for trivsel, produktivitet, sikkerhet o.s.v. vokst og vi har vært vitne til en voldsom

utvikling på dette område. Industrien har innsett at et godt lysanlegg er en fornuftig investering. Handelsstanden har lært at lys selger. Idrettsadministrasjonen og myndighetene har forstått at flombelyste sportsanlegg er av den største betydning, trafikksikkerheten krever stadig større investeringer i f. eks. veibygging med belysning, og hver enkelt av oss har etter hvert også fått større og større krav til lyskomfort, ikke minst i hjemmene våre.

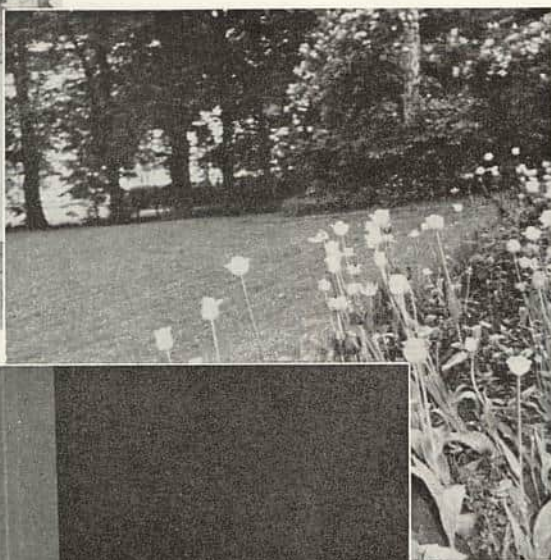
Dette har ført til at de beløp som i dag ofres på belysning av forskjellige slag er fantastiske i forhold til hva man for bare 30 år siden kunne tenke seg å satse på dette. Etter hvert som behovet har øket har flere og flere strømmet til for å tilby sin tjeneste som leverandør, rådgiver og sakkyndig.

Utdannelsen av belysningsteknikere og undervisningen i belysningsteknikk har imidlertid i alle tider vært forsømt så vel ved de klassiske skoler som ved vår tekniske høyskole. Den tekniske bakgrunn hos mange av de som tilbyr sine tjenester må derfor forståelig nok være så som så, og manges innsats har sikkert vært mer til skade enn gagn for lysets sak.

Gy.



Fotoreportasje fra festen i Krusesgt. den 6. juni 1963, for de av våre ansatte som feiret jubileum i 1962





Løsning på spilleoppgaven i nr. 2

Etter å ha stukket kløver utspillet med trumf, møter De straks den første vanskelighet: Hvordan skal De spille trumfen uten å miste trumfstikk? Spiller De liten hjerter opp til blindemanns konge, taper De et hjerterstikk hvis Vest sitter med 4 trumf. Å ta finessen på hjerter 10 er for risikabelt. Problemet løses ved å spille hjerter dame! Da får De straks greie på sitsen. Følger både Vest og Øst farve, kan trumfen tas ut uten tap. Viser Vest renons, kan De knipe Østs hjerter knekt, og viser Øst renons, er Vests knekt i saksen.

Men problemet er ikke helt løst. La oss tenke oss at Vest er renons i hjerter, hvordan spiller De da? Da kaster De bordets hjerter 10 på damen. Hvorfor skal De se senere.

Så spiller De spar 3 til bordets konge, og så kommer tredje poeng. De fortsetter straks med ruter dame! De har nemlig ikke råd til først å trekke ut Østs trumfer (det er han som har dem alle) og deretter spille bordet inn på spar konge for å innkassere blindemanns tre ruterhonnører. Sitter da ruter knekt fjerde, må De bruke Deres siste trumf som inntøst til å godspille ruter 9, og motparten vil da få stikk for ruter knekt og et kløverstikk.

Etter å ha tatt Deres ruterstikk, skifter De tilbake til hjerter, først hjerter konge og senere finessen på hjerter 9 og så hjerter ess. På denne kaster De ruter konge, og ruter ess forsvinner på spar ess (4. problem).

Så er det bare å gi Vest stikk for ruter knekt, og Deres siste hjerter gir Dem inntøst til den godspilte ruter.

Kortene var:

♠ K
♥ K 10 4
♦ Ess K D
♣ D 7 5 4 3 2

♠ Kn 9 8 7 4 2
♥ -
♦ Kn 7 6 4
♣ Kn 10 9

♠ D 10 6 5
♥ Kn 8 7 6
♦ 5
♣ Ess K 8 6

♠ Ess 3
♥ Ess D 9 5 3 2
♦ 10 9 8 3 2
♣ -

Ingen riktige løsninger inntøst.

Hvordan kunne sør melde spar?

Vi så for en tid siden et morsomt meldingsforløp som man ikke ofte blir vitne til:

♠ D Kn 9 6 5 4 3
♥ 6
♦ 9
♣ D 7 6 2

♠ Ess
♥ K 8 7 2
♦ Ess Kn 6 3
♣ K Kn 5 4

♠ K 7
♥ D Kn 9 4 3
♦ D 5
♣ Ess 10 8 3

♠ 10 8 2
♥ Ess 10 5
♦ K 10 8 7 4 2
♣ 9

Meldinger (Ø-V i sonen)

Vest	Nord	Øst	Sør
1 ♦	pass	1 ♥	pass
2 ♣	pass	2 gr.	pass
4 ♥	pass	pass	4 ♠
pass	pass	dobl.	pass

Sør måtte gi fra seg to trumfstikk, ruter ess og kløver ess, så det ble en dobbelt bet, en billig stamp.

Men hvordan kunne Sør finne på å melde 4 spar på tieren tredje? Han forklarte det på denne måten. Vest åpnet med 1 ruter. Det viser minst fire kort i farven, og da Sør selv sitter med seks, kan makker antagelig høyst ha en ruter. Så meldte Vest 2 kløver etter Østs hjertermelding. Hvis Vest hadde hatt flere spar ville hans naturlige melding vært 1 spar. Har han en honnør tredje i spar sier han vel en grand. Men han melder 2 kløver. Det viser fire kort også i denne farven. Når Øst så svarer med 2 grand, tør Vest ikke spille grand, men hopper i 4 hjerter, som igjen viser fire kort i farven.

Vests kort er derved fortalt. Han har enten 4 hjerter, 4 ruter, 4 kløver og 1 spar eller 5 ruter, 4 hjerter og 4 kløver. Antagelig det første alternativ, og singeltonen i spar er vel da esset eller kongen. Øst må antagelig ha fire hjerter, en honnør annen i ruter (uten det ville han ikke si 2 grand) og en honnør fjerde i kløver. Tilbake blir da konge eller ess annen i spar. Følgelig må Nord sitte med 7 spar uten honnørkort ved siden av og 1 hjerter og 1 ruter. Men da er Øst ingen fare for Sør å stampe i 4 spar, for det er opplagt at Ø-V må klare sin 4 hjerterkontrakt.

Godt resonnert, men man må si med Peer Gynt: «Ja, tenke det, ønske det, ville det med, - Men gjøre det! - nei det skjønner jeg ikke.»

Siemens Bridgeklubb runder år

I vår kunne Siemens Bridgeklubb feire 10 års jubileum, og i den anledning ble det arrangert en Week-End tur med «Holger Danske» til Aarhus, med en jubileumsturnering ombord.

Lørdag 25. mai entret vi båten, tilsammen 28 deltagere inklusive koner og kolleger. Vi følte oss straks hjemme ombord på «Holger Danske» og det skyldes ikke bare at båten var ny og fin, men også at *det er vårt firma som har hatt hele det elektriske anlegget ombord*. Så Siemens-atmosfæren manglet ikke. Været var også strålende, så alt tegnet til en herlig tur.

Vel fremme i Aarhus søndag morgen ved 8 tiden, samlet deltagerne seg på kaia for å drøfte hva som skulle gjøres for å få mest ut av den korte dagen vi skulle være i Danmark. Noen foretrakk å se seg om i byen på egen hånd, mens andre ble med på en sightseeingtur med buss, som ikke bare gjaldt Aarhus, men også innbefattet en tur til Ebeltoft, den maleriske «hovedstaden» i Molbo-land. På grunn av den elskverdige sjåføren ble dette en uforglemmelig tur.

Landskapet man kjører gjennom fra Aarhus til Ebeltoft, er noe av det vakreste i Danmark og med flest bakker. Det siste behøver jo ikke bety så meget, men den som tror at hele Danmark er så flat som mors pannekaker, må finne seg i å forandre mening.

Vel fremme i Ebeltoft, stoppet bussen foran byens flotteste restaurant hvor det var dekket til Dansk lunch –.

De som orket å telle kunne siden opplyse at det ble servert over 20 retter, alt fra skjell til svinefilet med champignon. Etterpå besøkte vi denne morsomme byen, med de koselige gamle hus og kronglete brostensgater.



Strøket i Ebeltoft



Fra premieutdelingen

Blant de nye moderne byggverker fant man også et av Danmarks flotteste hoteller, hvor alle rom hadde en balkong mot Ebeltoft bukt. Tilbakeveien gikk langs denne bukten, hvor sommerhusene lå tett i tett, men hvor det også var «Sommerhustomter til leje». I god tid kom vi tilbake til «Holger Danske», full av inntrykk og gode minner fra en opplevelsersrik dag.

Hjemturen var begunstiget av like fint vær som vi hadde på nedturen. Vi benyttet igjen anledningen til å slappe av og nyte solen på dekk.

Om kvelden arrangerte vi en bridge turnering i en av salongene som vi fikk disponere. Sætha m/frue vant denne med Fossen m/frue på annen plass og Handgaard/H. Paulsen på tredje plass.

Mandag morgen var vi vel hjemme til dagens gjerning, etter en hyggelig og begivenhetsrik tur.

Bridgeklubbens styre består for tiden av følgende:

Formann: K. Grefstad
Viseformann: Ths. Morland
Sekretær: Helge Paulsen
Kasserer: B. Skodbo
Turn.leder: Finn Johansen
Revisorer: J. Rinde og E. Eng.

Jen.

Forslag

Veiene i Norge er så dårlige at de bør overføres til HULLkort.

Har vi selvdisciplin nok?

Refleksjoner etter anskaffelse av bil

Av tannlege SOLVEIG STEEN-JOHNSEN

Vi har det travelt i vår tid. Så travelt at det er om å gjøre å bruke minuttene på riktig måte.

For 4-5 år siden mente jeg at det å anskaffe en bil måtte være utmerket. Den tiden jeg da brukte på å komme fra og til kontoret kunne bli frigjort til å hvile og til å stelle med andre ting.

Det er riktig at hviletiden midt på dagen er øket fra 10 minutter til en halv time og det er deilig.

Men er dette en vinning? Tidligere hadde jeg en rask marsj på 15 minutter 4 ganger om dagen. Til tross for farten hadde jeg tid til å fornemme årstidene. Jeg så knappene som svulmet om våren, visste når bokfinken begynte sin aktivitet, hørte lerken over jordene, kunne trekke pusten dypt og merke at ennu lever du sammen med naturen. Man hører ikke lerken gjennom motorduren og lukten av våt jord er ikke så viktig som at veien er våt og sølete.

Jo visst ser jeg de vakre solnedgangene og det trolske måneskinnet over vinterhvite grantrær. Men bare et øyeblikk, for i neste tiendedels sekund må jeg passe på å unngå møtende biler og alt som hører med til det.

En gang imellem tar jeg meg kraftig sammen og går riktig lang tur. Hva merker jeg da? At jeg blir andpusten i bakkene, at jeg blir trett i fottene og ikke lenger gider å klatre opp og ned i glovene etter liljekonvaller og nøklebånd. Det er morsomt å plukke, men det må ikke koste noen anstrengelse. Den deilige følelsen av legemlig tretthet etter en lang tur, hvor ofte har jeg den? Som regel er jeg nu så overtrett at resten av dagen går med til å sove.

Det å kjøre riktig, å sitte riktig i bilen o.s.v. har tidligere vært skrevet om her i avisen, men har denne sjelelig-legemlige side av saken vært diskutert hos oss?

Det som for meg skaper den største vanskeligheten er at nettopp det å kjøre bil er veldig morsomt. Jeg forsøker å fortelle meg selv at når jeg sitter i bilen slapper jeg av og legger alle daglige bekymringer bak meg. Jeg har selv en mistanke om at dette ikke er helt riktig. Er det andre som har samme problemer som meg? Hvordan skal vi klare å utøve den selvdisciplin som skal til for at vi fremdeles kan leve et menneskeverdig liv.

Eller skal vi norske bli motorisert slik som andre nasjoner er blitt og aldri finne ut fra autostradaene?

I 1930 var jeg i Schweiz og var rystet fordi det ikke gikk an å gå en tur på veien, og beklaget de som bare suste forbi i en bil. I dag har jeg selv vanskelig for å stoppe for en vakker utsikt. Det måtte være morsomt å høre om andre har samme problemer og hvordan de søker å løse dem.

«Helse og arbete»

Glimt fra R.gt. 11



*Hør her, lille fru Wenche
du må ikke sitte slik og tenke.
Du må jamen henge i
så sjefen ikke får no' å si!*



BIBLIOTEKET

NYE BØKER:

- DK 621.316 Regelung in der elektrischen Energivversorgung, Dr. Ing. H. Henning.
- DK 657 Håndbog i Regnskabsvæsen, professor Palle Hansen.
- DK 658.8 Salgets driftsøkonomi, Max Kjær-Hansen.
- DK 621.3 Hütte, des Ingenieurs Taschenbuch. V D E Verlag, Berlin.
- DK 621.316 Digitale Signalverarbeitung in der Regelungstechnik. Dr. Ing. Claus Kessler. V D E Verlag - Berlin.
- DK 621.316 Digitale Steuerungstechnik, Ing. Rolf Hahn.
- DK 62 Standardtidssystem på MTM-Basis.
- DK 603 MTM i praktiken, Svenska MTM Föreningen.
- DK 603 MTM's grundrørelser, definitioner och beskrivningar.
- DK 54 Kjemi, Riss av kjemien og dens tilknytning til teknikk og industri.
- DK 658.7 Moderne lagerteknikk, Studiekonferanser, Gjøvik 1960 og 1961.
- DK 621.317 Prüfen und Messen der Oberflächengestalt, Carl Hansen Verlag.
- DK 621.7 Läppen, Grundlagen und praktische Anwendung.

Ettersommer på øya

Sånt rent naturmessig sett er øya blitt endel forandret. Regn og sol om hverandre er som tidligere i sommer, blåsten likeledes, med de lyse nettene ebber ut. Rir de tunge skyene himmelen, er nettene fulle av rugende mørke, og glimtene fra fyret der ute flerrer nattemørket tydeligere og tydeligere for hver natt. . .

– Havets øye, kaller Simen fisker fyret. Han er innom fyrvokteren minst en gang om uken når han drar upå etter storfisken. . . Noen hektiske soldager flammet opp en stakket stund som vi nøt i fulle drag. Atter var det et storartet liv på stranden, småfuglene sang, og nakne unger lekte i brennende sand og sval sjø.

Og da gled sjekta vår sakte innover mot Blykista, det sotsvarte fjellet bortenfor Hølemvika, for der går berggylta, fet og rundrygget. . . Den er lekker nå i august måned. Bare vi sprenger ørlite på'n. Fineste kokefisken en kan få, sier Simen fisker og han har greie på det. . .

Og så sen middag på den vesle verandaen utpå kvelden med Simers og lys eksport. Finere kan man ikke ha det, for fra verandaen har vi utsyn over sjøen helt ut til havkjeften, hvor himmelen og havet flyr inn i hverandre som en disig, kjølig rand. . .

Regnet gjorde oss ingen ting. Det raslet og raslet mot blikktaket, og de okerfargede furustammene så rent giktbrudne ut der de kjempet mot kulingen. . .

Og så er det øyas nye fargeprakt som pynter opp. Røsslyngen har begynt å blomstre. I godvær bølgjer den i brisen som et teppe av aller deiligste fargeprakt med sine tusener av små blomster. Den kryper oppover de grå fjellene, springer fram i sprekkene av karrig jord, og kjeler rabbene, så det er et syn. . .

Røsslyngen er noe for seg. Det er en høstens blomst, men trassig kjemper den mot vind og vær, og gløder i vill glede over å pynte opp når de andre blomstene begynner å falme.

Ikke engang vårens blomster gjør øya så vakker som sensommerens blomst: røsslyngen. Riktignok dufter den ikke noe, men nøysom klører den seg fast på de utroligste steder med sine rødmeende små klokkeblomster. . .

Ennå svirrer insektene i luften i magsvær og sangfuglene er der også, men de virrer i nervøst jag før den store reisen mot sør begynner. Deilig ennå å høre sus av svalevinger. Men av og til sitter fugleflokken dørgende stille og bare tier. . .

Ennå litt forandring på øya. Mange av feriegjestene er allerede reist og stedets beboere flytter inn i hovedbygningene igjen etter en sommer i små røde og blå bryggerhus.

Nå kommer heller ingen nye gjester later det til, enda så vakker august er her ute ved sjøen. Det er blitt

roligere her. Bare Gina opp i den røde hytta på fjellrabben spiller trekkspill om kveldene og synger til, men nokså falskt. Men smilet har hun og det er det viktigste. Villvinen på huset mitt begynner å bli blodig, og i nattemørket flyr flaggermusen som en skygge gjennom luften. Jo visst merker vi sensommeren her på øya. Atter skal en sommer gjemmes i minnenes bok. Det har da vært noen kvelder med gylne solnedganger i år også, fugleunger med sultne nebb i måkereiret, surkling langs båtauken, og tidlige morgener i stille ro ute på fiskegrunnen.

Vi går litt vemodig innover skogstiene i kveldingen og merker eim av myr og mjødurt. Vi minnes et smil fra en jente på et sva, nakne unger som jublende hived seg ut i blå sjø. Brunø legger som danset på en morken brygge og båter som gled ut i stille sjø, mens årene snakket med lyse plask. . .

ek.

*En sommers glade melodi
er slutt for denne gangen,
litt lykke kom og gled forbi,
det er den gamle sangen. . . .
En sommer kledt i blått og grønt
er høstens vakre minne.
Det er som alt er ekstra skjønt,
fordi det skal – forsvinne. . . .*

Byggesett for fjernsynsapparater.

I U.S.A. kan man nå for en pris av ca. 950.00 kroner kunne få kjøpt byggesett til et 19-tommers fjernsynsapparat. Fabrikanten påstår at gjør-det-selv entusiastene, takket være detaljerte diagrammer, skal være i stand til å sette det hele sammen på under 25 timer.

DÅRLIG VEI

En politimann i Basterville i Texas, stanset en kvinnelig bilist, og følgende replikkveksel fant sted:

Politimannen: – Er De klar over at De kjørte i 120 kilometer, frue, og at jeg dessverre blir nødt til å gi Dem en mulkt.

Fruen: – Det er det vel ikke noe å gjøre med. Jeg har heller ikke noe imot å betale mulkten, hvis bare myndighetene kunne bruke slike lett tjente penger til å utbedre veiene. Denne veien f. eks. er noe av det dårligste jeg har kjørt på.

Politimannen: – Kjære frue, De forlot veien for et kvarter siden. Dette her er jernbanelinjen!

På en gate i Moskva gikk det to knappenåler og snakket sammen. Plutselig sier den ene nålen:

– Hysj, ikke snakk så høyt. Jeg tror noen spionerer på oss?

– Hvorfor tror du det? svarte den andre knappenålen.

– Jo, det går en sikkerhetsnål etter oss.



Medarbeidere i S/T Knut Petersen og Arnfinn Johnsen

Løst og fast fra Siemenslaget S/T

Det har hendt mye siden sist vi var i avisen. Vi avsluttet vintersesongen med en durabelig

Skifest på Lian den 2. mars med over 100 deltagere både i barnerenn, gaukrenn og middag med dans. For å følge opp de gode takter som firmaets danseløver hadde vist på lagets dansekurs i vinter, ble årets Siemensmesterskap i twist avviklet i beksøm og strekkbukser. Innsatsen og energiutfoldelsen var stor, og etter den 4. twisten kunne dommerkollegiet utrope Tronvold fra verkstedet som twistmester. Senere på kvelden fikk vi besøk av 2 spreke «damer» som gikk twistmesteren en høy gang, og som heller ikke la skjul på at de hadde både fotball-legger og hår på brystet. Det viste seg også etter at sløret falt at det var firmaets eminente gjøglere Kalle og Dagfinn som hadde improvisert hele showet i anledning festen.

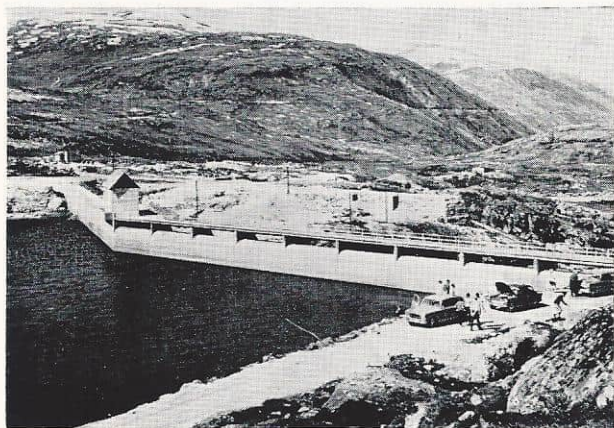
Et par uker etter la de mest sportsinteresserte ut på en strabasjos tur til Holmenkollrennet. Interessen var spesielt stor i år p. g. a. den nyombygde bakken og forventningene omkring Engan, Brandsæg, Grønningen og Stensheim. Vi startet med buss fredag kveld og kjørte over fjellet i friskt snøvær med ankomst Oslo lørdag morgen. Etter frokost bar det rett i Kollen for å se 5-mila og prøvehoppingen. Ettermiddagen og kvelden ble brukt til sight-seeing for vi trakk oss tilbake til den

koselige Siemenshytta i Sørkedalen hvor vi hadde fått anledning til å overnatte. Søndagen opprant med forholdsvis pent vær, så det var bare å ta turen gjennom skogen fram til bakken igjen for å overvære den store dagen. For de aller fleste var det den første Holmenkoll-dag de hadde vært med på, og for enkelte var det også første Oslo-besøk. Etter 2 hektiske dager var det så å gå på bussen igjen om kvelden som fikk oss hjem akkurat tidsnok til å gå på jobben om mandagen igjen.

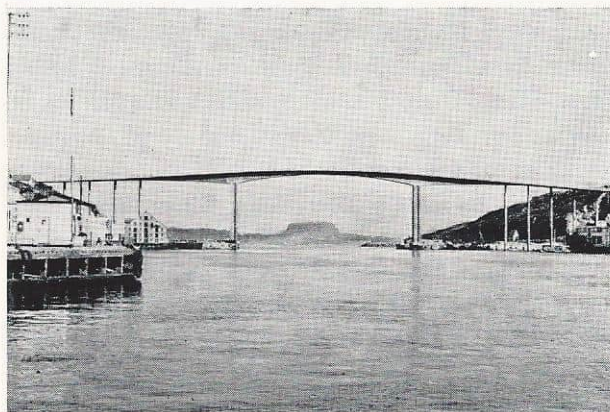
Utover vårparten viste lagsmedlemmene en

stigende teaterinteresse, og etter å ha «varmet opp» med et par lettere stykker: «Min elskede er en rose» og «Hell i uhell», slo laget til for fullt og tok sjansen på å kjøpe hele teateret til en festforestilling med «My Fair Lady» den 22. mai, med etterfølgende servering og dans i teaterrestauranten. Tross pessimistiske spådommer viste det seg at interessen var så stor at alle de 400 billettene gikk ut. Etter at alle hadde funnet sine plasser kunne formannen ønske velkommen og hilse fra direktør Selmer som samme dag feiret sin 50-årsdag, og som takket for gaven fra Siemenslaget som besto av et sølv cocktailbrett.

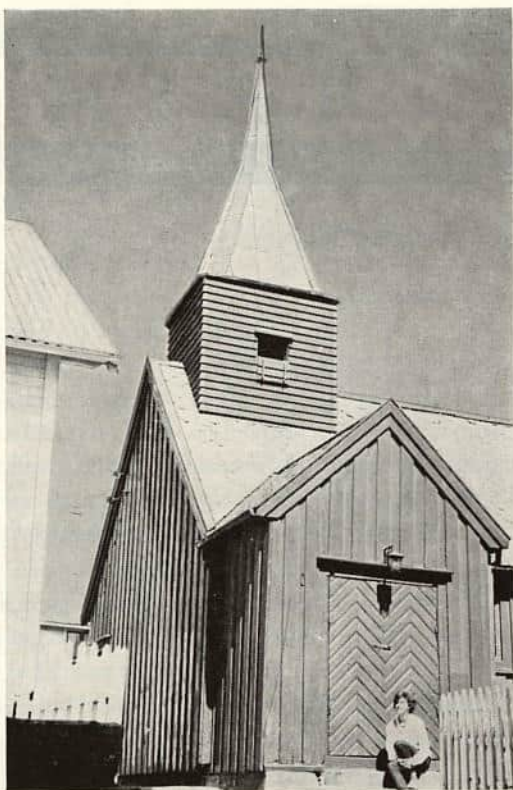
Forestillingen var riktig vellykket, med Georg Løkkeberg og Anita Thallaug i hovedrollene, og stykket har forøvrig gått for fulle hus absolutt hver dag sesongen ut.



Høyt til fjells ved Aursjødammen i stekende sol og med snø på toppene.



Nybrua i Kristiansund mellom Kirklandet og Innlandet.



Den intime gamle kirken ligger midt i den lille byen på øya Grip.

At aftenen var sterkt Siemenspreget ga seg mange utslag. Foruten den fullsatte salen hadde vi også en mann på scenen, svakstrømsmontør Iversen, som var med i koret, og i orkestergraven var det verkstedformann Per Bye som trakterte trompeten. Dessuten var hele det flotte lysanlegget fra Siemens. Det var derfor ikke så rart at Doolittle, alias Kristian Hefte, «forsnakke» seg og begynte å snakke om Prototypen istedenfor prototypen. Etter forestillingen sto tekniker T. Vist og steno-graf B. M. Husby for blomsteroverrekkelsen til ladyen og professoren.

Årets Siemenstur som gikk av stabelen 8-9 juni, gikk med privatbiler til Oppdal, Sunndalsøra, Aursjøen og Kristiansund N, hvor vi overnattet. Neste dag dro vi med motorbåt og strålende sommervær ut til byen i havet – Grip. Dette er landets minste kommune (ca. 40 mål) og den vil fra neste år av bli innlemmet i Kristiansund. Det var fantastisk å se husene som reiste seg opp av selve havet fra lang avstand. Først på nært hold kunne man se at det også var noen lave holmer og skjær som holdt det hele sammen. Her ute var det både butikker, kino, skole, post og telegraf og ikke å forglemme den bittelille eldgamle trekirken som står midt inne i husklyngen.

På tilbaketuren la vi oss til ro med båten en stund og avviklet en rask liten fiskekonkurranse.

Hjemturen gikk med den nye fergeforbindelsen fra Kristiansund til Vinjeøra hvor det bare var ca. 10 mil over den naturskjønne Hemnekjølen til Trondheim.

Fra idrettsfronten kan det også meldes om god aktivitet i vår. Fotballaget har spilt seg godt opp i første divisjon foran høstkampene. Orienteringsgruppen har avviklet 4 løp på vårparten med god deltagelse og kommer igjen med løp hver tirsdag når ferien er over. Nytt av året er Siemenslagets herre-håndballag som ble startet i april og gikk rett inn i bedriftshåndballserien hvor det bare er en divisjon. Etter to knepne nederlag ble det en solid seier over politiets lag, slik at optimismen foran høstkampene er stor. For å styrke rekrutteringen er det satt igang en intern serie på vår egen bane ute på Sluppen. Plateverkstedet og verksted og installasjonskontoret ligger godt an. Ellers stiller det lag fra montasjeverkstedet, svakstrømsverkstedet og hovedlageret. Kampene har vært spilt umiddelbart etter arbeidstid, og har samlet stor interesse i det fine varme forsommerværet vi hadde i Trondheim i år.

Jean Michelet

Oi gratulerer

60 år



10.7.63. Sterkstrømsmontør Ragnvald Gellein.

50 år



12.9.63. Sterkstrømsmontør Eystein Hoseth.

Verkstednytt

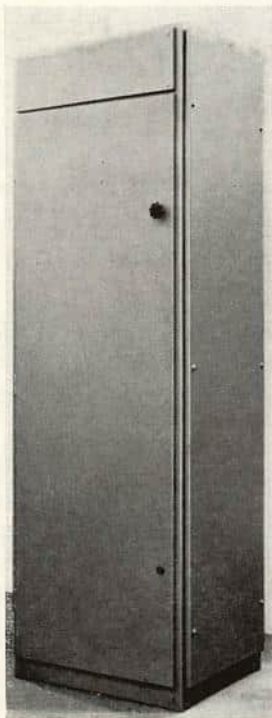


Foto 1.

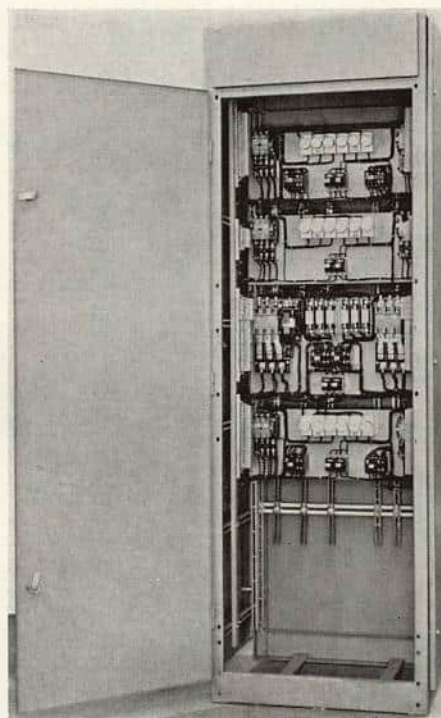


Foto 2.

Det er i siste halvår utviklet og satt i produksjon et industriskapstativ, type S 401. Skapet er konstruert etter byggeklossesystemet med en stativramme som grunn-element. Feltbredden er valgt 700 og 1080 mm, dybde 600 mm, høyde 2250 mm. Stativet kan som foto 1 viser dekket med plater, og danner da et skap med beskyttende kapsling P 30. Stativskapet type S 401 kan brukes som åpent sikringsstativ og kontaktorfordeling, samt også kapsles hvor det er nødvendig. Stativskapet passer for samleskinner opptil 3000 A. En størrelse som idag ofte velges for de lavspente fordelinger. For montasjen er stativet konstruert slik at montasjeplater eller montasjelister kan brukes, og montasjeplater, resp. lister kan forstilles i dybde og høyde. Gjennomgående samleskinner

legges på topp med gjennomføringsplater som samleskinnebærere. Samleskinner eller forbindelser i vertikal retning i skapet festes på glassfiberstaver. Glassfiberen tjener i dette tilfelle som støtteisolator, og har samtidig en stor mekanisk styrke.

En ganske vesentlig fordel er at nedføringen krever liten plass i dybden, og er lett å tilkoble med vår klemmesystem-metode.

Foto 2 viser stativskapet montert som kontaktorfordeling, og fotoet vil forøvrig, for de som er sakkyndig på området, klart vise hvordan stativet kan anvendes.

For tiden er ca. 300 stativenheter under arbeid på vårt verksted.

R. St.

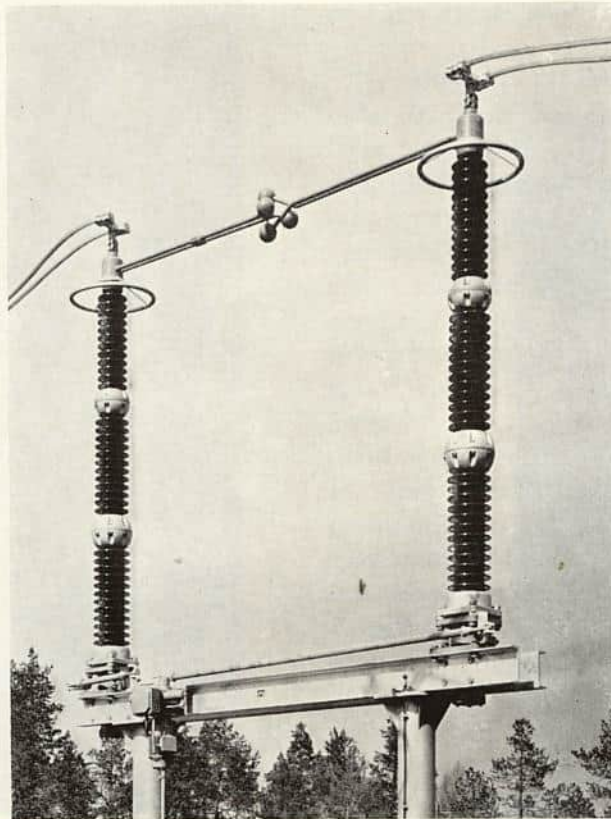
Så var det

den engelske studenten som kom innom kontoret vårt i sommer for å høre om mulighetene for hyre ombord i båt som skulle til England. Han hadde spurt etter «Seamens Headoffice» på gaten og var blitt henvist til oss!

En danske kjøpte med seg et fjernsynsapparat hjem fra Tyskland. Ved innreisen til Danmark spurte tolleren ham hvorfor han ikke likeså godt kunne kjøpe et TV-apparat hjemme.

– Jo, det kunne jeg vel, mente dansken, men de tyske programmene er så meget bedre.

Verdensomfattende eksport



I de siste år er Siemens Norge A/S blitt en av Siemens Schuckertwerke AG's viktige underleverandører. Ved sterkstrømsverkstedet i Trondheim er inngått meget betydelige bestillinger på friluftsskillebrytere for høyere spenninger. SSW har listeført våre brytere for bruk i anlegg utenom Tyskland og vi har grunn til å være optimistiske idet våre brytere ligger teknisk og prismessig gunstig an.

Den første bestilling mottok vi for cirka 2 år siden. Den omfattet en 170 kV friluftsskillebryter til Brasil, anlegg Belo Horizonte, så fulgte en bestilling på flere brytere til Kraftverk Yongwol II, Sør-Korea, og videre kan nevnes bestillinger for Siemens-anlegg i Nicaragua og Grekenland. Den hittil største ordre blir effektivert i disse dager, og det går brytere for cirka 2 mill. kroner til anlegg Los Remedios, Mexico. G. H.



Siv.ing. Olav Rynestad :

Vårt nye verksted på Sluppen

SIEMENS-AVISEN har tidligere omtalt hovedlageret – den første bygningen som ble tatt i bruk ved vårt nye anlegg på Sluppen. Denne gangen skal vi gi en kort orientering om verkstedet.

Fra trange og upraktiske lokaler i Industribygningen og på Nyhavna er vi nå kommet over i moderne og tidsmessige lokaler hvor all produksjon er samlet på ett gulv. Dermed har et av våre høyeste ønsker gått i oppfyllelse.

Verkstedbygningen er i virkeligheten sammensatt av tre separate enheter, ett midtparti bestående av tre skip eller haller, og to såkalte randbygninger, en på hver langside.

Hele bygningen er 82 m lang og 63 m bred. Hvert skip har en bredde på 15 m og en effektiv takhøyde på 7,7 m. Taket over skipene er utformet som shedtak med store nordvendte vindusflater som gir rikelig med dagslys, men hindrer direkte solbestråling.

Randbygningene har to etasjer. Den frie takhøyden i nederste etasje er 4,2 m, og man får her en direkte utvidelse av de to ytterskipene i midtpartiet.

Det er kjeller under hele bygningen. Takhøyden er her 3 m, bortsett fra et par partier hvor den er øket til litt over 4 m.

Dette var noen opplysninger av rent bygningsmessig art, og så skal vi se litt på innredningen. For å begynne fra «grunnen av» skal vi først ta en titt på kjelleretasjen. Mesteparten av denne skal anvendes som lagerplass. Dessuten finner vi her kantine, vaskerom og garderobe, sentralfyringsanlegg for hele Sluppen-anlegget, kompressoranlegg, aggregatrom for sprøytelakkeringsanlegget, traforom, tavlerom og tilfluktsrom.

Terrenget heller litt mot syd og vest slik at man har rikelig med vindusflater i kantine og garderobe som er plassert under vestre randbygning.

I første etasje finner vi maskinavdelingen, verktøy-lageret og sprøytelakkeringsanlegget i vestre randbygning. I naturlig tilknytning til disse avdelingene er plateverkstedet plassert i det tilgrensende skip. Plateverkstedet er adskilt fra de to øvrige skip med en murvegg som på plateverkstedetsiden er kledd med lyddempende materiale.

De to andre skipene rommer montasjeavdelingene, prøvefelt og pakkeri. I østre randbygning ligger verkstedlager og vikleverksted, samt repelitavdeling og avdeling for isolatorarmering.

Verkstedkontorene er plassert i 2. etasje i vestre randbygning, og i den tilsvarende etasje i østre randbygning holder installasjons- og svakstrømsavdelingen til.

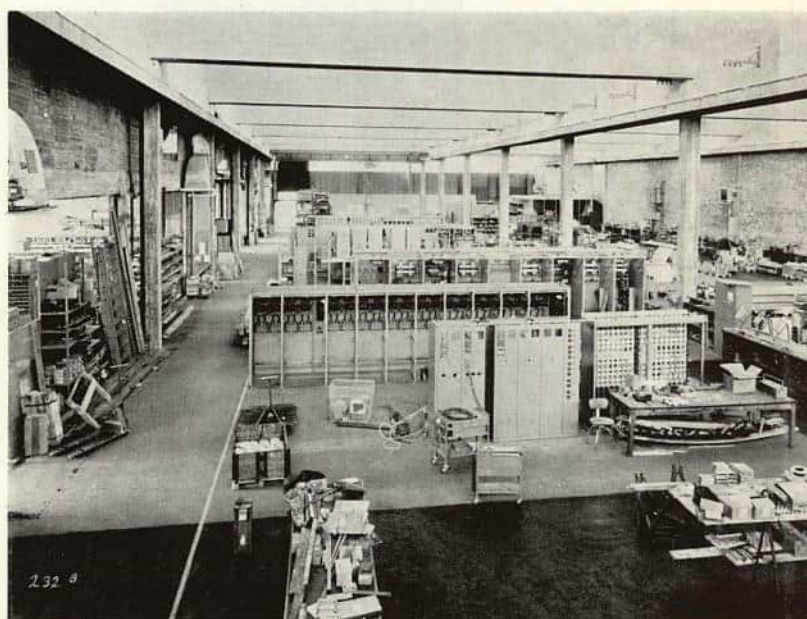
Det er under planløsningen lagt stor vekt på å få best mulig flyt i produksjonen. De forskjellige produksjons- og hjelpeavdelinger har derfor fått en naturlig beliggenhet i forhold til hverandre. Likeledes har man gått inn for å oppnå god fleksibilitet slik at produksjonen lett kan tilpasses nye forhold. I denne forbindelse kan nevnes at opplegg for elektrisk strøm og trykkluft er plassert under taket i kjellerrom. Fra disse hovedoppleggene kan man ta avgreninger opp gjennom gulvet på vilkårlige steder i verkstedet. For uttak av elektrisk strøm eller trykkluft på områder i verkstedet hvor vi ikke har vegger søyer å feste kontaktene eller kuplingene på, har vi laget spesielle tilkoblingssatser. Gulvet er forsynt med en del systemutsparinger, og der hvor vi har behov for en tilkoblingssats, plasseres denne over en slik utsparing og tilkobles under gulvet. De utsparinger som ikke er i bruk, er avdekket med stålplateblokk.

Av andre forhold som innvirker på fleksibiliteten, kan nevnes gulvbelegget. Her har vi anvendt Flintcote, som er meget lett å reparere. Dette er av stor betydning ved eventuell omflytting av maskiner og fast utstyr. Gulvbelegget virker dessuten litt elastisk og er derfor meget behagelig å gå på.

Når det gjelder hjelpemidler for produksjonen, kan det bl. a. nevnes at vi har anskaffet et moderne sprøytelakkeringsanlegg. Dette kan kjøres både som ventilasjonsanlegg under sprøytelakkeringen og som tørkeanlegg for de ferdiglakkerte produkter.

For elektrisk prøving og kontroll står et velutrustet prøvefelt til disposisjon.

Transportmulighetene er meget gode. Hvert skip er utrustet med en 5 tonns traverskran som styres fra gulvet.



Her ser vi inn i de to montasjehallene fra nord, tavler i venstre hall, likerettere og brytere i høyre. Bakerst ser vi deleveggen mot pakkeriet, bakerst til høyre formannskontorer.



Plateverkstedet sett fra nord, delevegg mot de to montasjehaller til venstre. I forgrunnen til venstre ställager, til høyre ser vi inn i maskinverkstedet.

Ved hjelp av overkjøringsskinner kan man også frakte gods med kranene fra et skip til et annet. For inn- og

utgående gods er verkstedet forsynt med rommelige porter. En av disse ligger i rampehøyde slik at man kan transportere gods med tralle direkte på eller av lasteplanet. De samme muligheter har vi i kjelleren. Gods som skal fra verkstedet og ned i kjelleren eller omvendt, kan enten fraktes gjennom portene med rullende transportmiddel eller transporteres med traverskran gjennom en transportluke i verkstedgulvet. I østre randbygning har vi dessuten heis som går mellom kjeller og 2. etasje.

Oppvarmingen av skipene skjer ved hjelp av aerotempere. Disse kan om sommeren anvendes til innblåsing av friskluft. I randbygningene er det montert radiatorer.

For å hindre direkte trekk inn i verkstedet fra de ytterportene som hyppigst står åpne, nemlig de som fører inn til pakkeriet, er pakkeriet adskilt fra det øvrige verksted med en 3 m høy vegg. Portene i denne vegg er fleksible plastporter som åpner seg når man kjører på dem og lukker seg automatisk etterpå.

Med nyanlegget på Sluppen er en ny epoke i firmaets historie innledet, og vi håper at veksten og fremgangen vil fortsette til glede og gagn både for firmaet og de ansatte.

25 års jubileum



Den 19.9.63 kan svakstrømsmontør Richmond Nordberg feire 25-års jubileum.

Etter et par måneders arbeide hos ingeniør Harald Hatling begynte Nordberg hos oss som læregutt i svakstrømsavdelingen den 19.9.1938 som «tredjemann i vinden». De andre to var Fredrik Pedersen og Ragnvald Gellein.

Som utdannelse hadde Nordberg da 4 måneders teknisk aftenscole og 8 måneders teknisk fagscole.

Senere i arbeidet deltok han i kurser på N.T.H. i radio, elektronikk, forsterkertechnik, div. T.V. forelesninger og fjernskriverkurs og kabelkurs hos oss i Oslo.

Grovt skissert måtte Nordberg være beredt til å gripe inn på følgende fagområder: Røntgen, elektromedisin, kino, smalfilm, radio, forsterkere, høyttalere, lyssignal, automattelefon, lyssignal og uranlegg etc.

Videre på Cal. og Mess. (temperatur-måling og regulering), samt mange slags instrumenter forøvrig.

Nordberg har alltid vist en velsignet evne til sporty stillingstagen overfor sine gjøremål. Kort sagt, dess vanskeligere desto morsommere, og han kommer som regel ned på bena m.h.t. løsninger.

Vi har bare merket at han er meget velsett hos våre kunder. Det henger sikkert også sammen med hans lyse humør som også vi på kontorsiden setter stor pris på. Det letter samarbeidet til alle sider.

Vi takker for behagelig samarbeide og gratulerer med 25-årsjubileet.

H. Lie



Medarbeider i S/B Bjarne Lyngvær - Fotos: Jan Gismervik

Siemenslaget S/B

Siemenslaget i Bergensavdelingen har hatt en meget god periode i første halvår av 1963.

Vi har hatt godt besøkte trenings- og konkurransekvelder i bordtennis, sjakk og badminton.

Interessen er god og innsatsen bra.

I bedriftsmesterskapet i bordtennis deltok 5 mann fra *Siemenslaget*. Da det var premiere for oss i bedriftsidretten gikk det ikke så bra denne gangen, men vi skal komme sterkere tilbake i sesongen som kommer.

Sjakkgruppen har hatt bra tilslutning og avviklet en intern konkurranse.

Siemenslaget arrangerte innvielsesfest for vår innflytting i nye lokaler i C. Sundtsgt. 52, og også her var tilslutningen god. Der var fin bevertning som damene

hadde stelt i stand, og musikken ble som vanlig besørget av lagets interne «orkester» med PROTON magnetofon som stand-in, da «musikken» også gjerne ville ha en svingom. Stemningen steg stadig, og det ble langt ut på natten før de siste ruslet bortover Nordneskaaien.

Gismervik

Vi ønsker velkommen:

Ansatt:

Erna Eikestad	1/3-1963. Fakturaskriverske.
Olav Torheim	15/3-1963. Lagerekspeditor.
Arne Olaf Carlsen	4/7-1963. Lagerbud.

Vi fortsetter den fotografiske føljetong fra C. Sundtsgt. 52



Siv.ing. A. Wermundsen



O. Alfheim, Bokholderiet



Frk. O. Henne. Fakturaavdelingen



Frk. Eikestad. Fakturaavdelingen



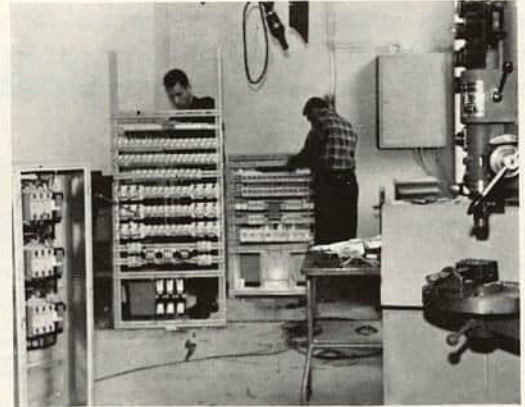
R. Wolf. TV service



Skonberg og Sundsbakk. TV avdelingen



Montørfmann Hansen



Sterkstrømsverksted. Nygård og Fcnstad



Lagersjef Lyngvær



Lagerformann Boe

Erik og havkongen

Det var en gang for lenge siden en fisker som het Erik. Han slet dagstøtt for å holde liv i familien sin, for havet er en lunefull herre. Mangen en gang lå det solglitrende og blått, men andre stunder stormet det slik at det var uråd å komme seg utpå. Men Erik var en tålmodig mann, og han kunne ligge i timevis utpå grunna og vente på fiskelykken. . . .

Så var det en dag Erik var riktig uheldig. En sterk storm hadde revet vekk alle garnene hans, og han så ingen utvei til å skaffe seg nye redskaper. Hvorledes skulle han nå greie å holde liv i kone og barn? Han tenkte ikke noe større på seg sjøl. Men mens han rodde fikk han se en kjempesvær fisk som spratt et lite stykke vekk fra ham. Skulle han friste med snøret enda en gang? Jo, han rodde sjekta bort mot stedet hvor han hadde sett fisken, og hivde snøret ut. . . Det varte ikke lenge for han fikk napp, og det som kjentes. Men neimen om han greidde å hale snøret inn, så en diger fisk måtte det være. Men gi seg ville han ikke, før skulle han holde på til det ble mørkt. . .

Men plutselig dro fisken båten av gårde, så sterk var den. Til slutt gikk det så det fosset om baugen, og nå ble Erik redd, for noe sånt hadde han aldri opplevd før. Før han fikk sukk for seg dro fisken båten hans under vannet og nedover mot dypet bar det. Det merkelige hendte at han slett ikke hadde noen vanskelighet med å puste. Bevares så fort som det gikk, og snart etter nådde de havbunnen. Erik satte store øyne. Foran ham lå en liten by med hus av koraller og nydelige skjell. Den store fisken ble til en havmann, og han ba Erik følge ham.

Da de hadde gått en stund kom de til et korallslott som var så vakkert at det skjente i øynene.

– Det er havkongen som vil snakke med deg, sa havmannen, og banket tre ganger på en perleport. Litt etter sto Erik foran havkongen som var en svær, mektig kar.

– Her har du fiskeren, sa havmannen.

– Jeg skjønner ikke hva dette skal bety, sa Erik forundret.

– Vær ikke redd, sa havmannen, og stemmen hans var som bølgers slag mot fjellene.

– Vi vil at du skal gjøre oss en tjeneste. Vi har sett deg mange ganger og vet også at du i dag har mistet alle garnene dine. Vi vet også at du er en bra og tålmodig mann. Saken er den at datteren min, havprinsessen, er blitt borte. Kan du hjelpe oss å finne henne igjen?

Det torde ikke Erik svare ja til.

– Datteren min, fortsatte havkongen, er nemlig røvet av min verste fiende, havtrollet, og uten menneskehjelp

nytter det ikke å få henne tilbake. For jeg har hørt at der oppe på jorden er dere så gløgge i hodet.

Erik tenkte seg om. – Jeg kan jo forsøke, sa han, – men jeg vet sannelig ikke hva jeg skal gjøre.

– Trollet holder til ved de store fjellbankene ytterst i havgapet, fortsatte kongen, – og vi har alltid et svare strev med å verge oss for det.

Da fikk Erik en idé.

– Hadde jeg hatt garnene mine, sa han, – så kunne jeg kanskje hjulpet dere. –

– Det skal det bli råd med, sa kongen. Han vinket til havmannen, og han forsvant, og straks etter kom han tilbake med nye, fine fiskegarn.

– Vis ham veien til trollet, fortsatte havkongen til havmannen. – Redder du datteren min og får fanget trollet skal du ikke angre på det, sa han henvendt til Erik.

Og så bar det av sted. Du verden så meget rart det var å se på havbunnen. Merkelige fisker, skjell, koraller og av og til støtte de på sunkne skip.

– Der er fjellet, sa havmannen og stanset. – Fjellet er så stort at det raker over havflaten, og menneskene kaller det for skjær. . . Plutselig brummet trollet og havmannen flyktet i hui og hast. Men Erik stilte seg foran åpningen i fjellet, og akkurat da trollet kom settende ut, kastet han garnene foran åpningen. Trollet fløy rett inn i garnene, naturligvis, og ble så sint at det freste.

– Hei, vil du slippe meg, raste det, men Erik bare viklet trollet enda mer inn i garnene, og dette var sterke garn, skjønner dere. Til slutt maktet ikke trollet å røre armene en gang.

– Slipp meg løs, ellers river jeg fanteriet ditt i stykker, hveste det.

– Riv vekk, sa Erik, men jo mer trollet rev, jo vanskeligere ble det å komme løs. . . Da fikk Erik se en vakker prinsesse i hulen, og kjapp som et lyn styrtet han inn og fikk henne ut. Da trollet så dette, freste det enda mer, og forsøkte å sette etter Erik og prinsessen. Men det snublet i garnene og falt rett mot en fjellblokk og ble liggende der. . . Nå kom flere havmenn til, og de fikk fanget trollet.

Da Erik kom til havkongen med prinsessen, ble det vel liv, kan jeg fortelle deg. Havkongen takket ham mange ganger og fylte båten hans full av det edleste gull. Så skapte havmannen seg om til den store fisken igjen og førte ham opp til havflaten og innover mot land. . .

Der forsvant den, og Erik rodde som for bare livet inn til hjemmet sitt, for dette måtte han fortelle kona og barna. Og der fiskestua til Erik hadde stått, ble det bygd et vakkert hus, for det hadde han råd til nå.

E. K.

Personalia

40 års jubileum



Montør Arthur Næss feiret sitt 40 års jubileum i firmaet den 30.6.63.

Han begynte høsten 1912 som læregutt ved installasjonsavdelingen i Siemens Schuckert A/S, og gikk litt senere over til den nyopprettede svakstrømsmontasjeavdelingen under formann Karl Andersen.

I læretiden var han med ved montasje av den første automatiske telefonsentral i Norge, nemlig hos oss selv i 5. etg. i R.gt. 11. Senere var han med på flere større sentralbordmontasjer, bl. a. i Storebrand her i Oslo og ved den første utbygging av bytelefonen i Skien for Skien Telefonforening, hvor han ble fast ansatt i 1920. Han begynte i Siemens igjen i 1927 og fikk senere ledelsen av flere større montasjearbeider bl. a. Narvik Sykehus, Høyanger sykehus og Meteorologisk institutts nybygg på Blindern.

I forbindelse med Olympiaden var Næss med på montasje av ishockeyuranlegget ved Jordal Amfi og Dælenengen. Som hobby overtok han tidtagningen ved alle kampene under Olympiaden og frem til 1962. Næss har bestandig vært hyggelig og omgjengelig å ha med å gjøre, og vi ønsker ham alt godt i tiden som kommer.

Post festum: Vi gratulerer!

O. E.

Hjertelig takk for oppmerksomheten ved min 50 års dag den 17.7.63.

Helge Paulsen



Den 6.8.63 kan overmontør Adolf Sørensen se tilbake på 40 års virke i vårt firma. Sørensen er født 2.10.1895 og var utlært montør da han begynte i Siemens i 1923. Han ble snart en av våre faste montører for kraftanlegg og storindustrien utenbys. Hans spesielle anlegg for automatikk og maskinoppretting gjorde at han ble meget benyttet i papirindustrien. Det var også hans gode erfaring på dette området som gjorde at han den 21.5.38 ble ansatt som overmontør.

Sørensen har gjennom sin lange arbeidstid vært hos mange av våre faste kunder. Men med hans navn forbinder vel de fleste av oss Saugbrugsforeningen, Halden. Hos denne kunde har Sørensen arbeidet så å si sammenhengende fra 1947.

Dette er et typisk bevis for at våre kunder har satt pris på hans hjelp og arbeidskraft.

Vi benytter anledningen til å takke for god innsats i disse 40 år, og ønsker tillykke med jubileet.

TOK

Stoff til neste nummer av avisen
må sendes redaktøren innen den 1.11.63

40 års jubileum



Den 28.8.63 kunne svakstrømsmontør Arne Arnsve se tilbake på 40 års virke i firmaet. Han begynte som læregutt ved svakstrømsmontasjeavdelingen i 1923 og er fortsatt i full vigør ved samme avdeling.

I hans tid som læregutt og som nyutlært var han med ved større montasjeoppdrag bl. a.:

Creditbanken, Lovisenberg Sykehus, Glitne og Lier Asyl slik at han tidlig fikk innblikk i det ansvar som blir krevet av en montasjeleder. Senere fikk han bl. a. ledelsen av svakstrømsoppdraget ved Vinmonopolets nye sentralanlegg på Hasle, som var vårt største oppdrag i den tid. Senere ble det flere større montasjer bl. a. ved Oslo Fag- og Forskole, Emil Moestue i Nordberggt. og Skippergt., for ikke å forglemme i Storebrand og Idun hvor han tilsammen har arbeidet i adskillige år. Før krigen da bambusantennener, som var forløper for den moderne stålantenne ble på mote, fikk svakstrømsavdelingen utallige montasjeoppdrag. Arnsve som tidligere hadde vist at høyder og bratte tak ikke affiserte ham det minste påtok seg ledelsen av disse oppdrag, og det gikk lenge frasagn om hans dristighet på takene. Nu driver han mest med mer jordfast montasje, bl. a. med telefon-jordkabel hvor han idag må sies å være vår fremste ekspert. Forøvrig er han ekspert i friluftsliv og fluefiske er hans hobby nr. 1, og han har i sommer skaffet seg en flott Campingtilhenger som han prøvekjører nu i ferien.

Arnsve er lett å samarbeide med og han har en egen evne til å komme ut av det med våre kunder, som vi setter meget stor pris på.

Post festum: Vi gratulerer!

O. E.

Husk forslagskassen

Vi gratulerer

70 år

60 år



23.8.53.
Pensj. dir. Daniel Waage



2.6.63.
Svakstr.montør Ø. Evensen

60 år



10.7.63.
Servicetekn. Aage Gannestad



21.8.63.
Ing. Ivar Berle (bosatt Bergen)

50 år



17.7.63.
Kontorist Helge Paulsen



9.8.63
Vaktm. i M.gt. 15, E. Halvorsen



18.8.63.
Inkassosjef Roar Jensen



20.8.63.
Lagerekspeditor Alf Melvold



En liten frekkas

Uten kildeangivelse er ettertrykk av avisens artikler forbudt.